

இத்காசச் சுருக்கமும்
காலந்நபண விளக்கமும்.

இந்தப் பிரகாரம் யுத்தம் நடக்கும் பொழுது ஒரு பட்சத்தார் வெகுமுறை அவதிப்பட்டுச் சமாதானமாக வகைதேடியும் மறுபட்சத்தார் அதற்குடன்படாமையாற் பத்து வருஷத்துக்கு இடைவிடாமற் போர்பொருது பின்பு கொஞ்சக் காலத்துக்குச் சமாதானமாகித் திரும்பவும் விரைவிலே யுத்தஞ்செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். அப்பொழுது எதினியருடைய இராசரிக்ககாரியங்கள் மிகுதியாய்க் கிரேக்கசரித்திரத்திற்குச் சொல்லப்பட்டவர்களுக்குள்ளே புகழ்பெற்றவனும் அக்காலத்துள்ள சோக்கிரெற்றிஸ் என்னும் மேன்மைபொருந்திய சாத்திரிக்குச் சீஷனுமாயுள்ள அல்கிபயதீசு என்னும் வாலிபனது லீவேக சாமர்த்தியத்தினால் நடத்தப்பட்டன. இவன் உயர்குவலத்திலும் மிகுந்த ஐசுவரியத்திலும் மகா சாமர்த்தியத்திலும் நாகரிகத்திலும் சிறந்தவனாயிருந்தும் கபடமும் அகல்காரமும் துன்மார்க்கமும் நன்னெறிப்படாமையு முடையவனானான். அக்காலத்திலே இவன் எதினியர் நடப்பித்த யுத்தம் மிகவும் இழிவென்று சொல்லிக் கடலுக்கப்பாற் சிலியென்னுந் தீவைப்பிடித்துக்கொண்டால் வெகு நலமுண்டாகுமென்று காட்டி அதைப் பிடிக்கும்படி அவர்களை எவ்வளவு இர்த்த முயற்சி செய்தியாமற் போன துமன்றி எதினியருடைய கப்பற் கூட்டமும் சேனையும் நிரிமுலமாக்கப்பட்டன. பின்பு எதினியர் தங்கள் அதிகாரத்தையும் சுயாதினத்தையும் நிலைப்படுத்தும்படி மிகவும் பிரயத்தனஞ் செய்ய அப்பிரயத்தனஞ் சித்திபெறுதற் கே துவாயிருந்த மூர்த்தத்தில் அவர்களுடைய கப்பற் கூட்டத்துத் தலைவன் எலிலெ பொர்த்திலுள்ள இகொலிபாத்தேமலெ என்னுந் குடாவில், லைசண்டர் என்பவனுக்கமைந்த லசிடமோனியருடைய கப்பற் கூட்டம் தங்களை வளைக்க இடங்கொடுத்தமையால் எதினியருடைய கப்பற் கூட்டமுழுதும் நிரிமுலமாயிற்று. அதினால் எதினியருடைய இராச அதிகாரம் ஒழிந்துபோயிற்று. அதன் பின்பு கிரேக்கருடைய கப்பற் கூட்டம் ஏதேன் நகரத்துக்குப் பாய்வலத்தோடி விரோதித்து வழியை அடைத்து இராசியத்தைத் தங்களுக்குக்கொப்புவிக்கும்படி எதினியரை நெருக்கின. அப்பொழுது கிரேக்கர் அப்படினத்துச் சுவர்களை யிடிப்பித்துக் கீதவாத்தியாரம்பத்தோடும் தாங்கள் பராதினத்தை நீங்கிச் சுயாதினராடுமென்று மகிழ்ந்துகொண்டாடினார்கள். திரும்ப முன்னிருந்த பிரசாதிபத்தியத்தை ஒழித்துக் கொடுக்கொண்டையுள்ள முப்ப

HISTORY AND CHRONOLOGY.

[Continued from page 82.]

Several times, when one of the parties was reduced to straits, overtures of peace were made, but rejected by the opposite party; till in the tenth year of the war, a temporary peace was concluded. It was, however, only a breathing time, and the struggle soon recommenced. At this time, the affairs of Athens were considerably under the influence of a young man, one of the most remarkable characters of Grecian history.—ALCIBIADES.—He was of noble birth, of great wealth, great talents, most accomplished address; but artful, ambitious, profligate, and utterly destitute of principle. He was a pupil of the celebrated philosopher Socrates, who flourished at this time. Alcibiades, impatient of the narrow sphere of warfare in which the Athenians were engaged, prevailed on them to attempt a foreign conquest in Sicily, holding out to them many plausible reasons for the enterprise. The expedition totally failed, and its failure involved the ruin of the Athenian fleet and army. The Athenians made powerful efforts for the maintenance of their influence and their liberty, and might probably have succeeded in recovering their prosperity, had not the commander of their fleet permitted himself to be surprised in the harbour of Egospotamos, in the Hellespont, by the Lacedaemonian fleet, under Lysander, when the Athenian fleet was totally destroyed. This sealed the fate of Athens. The Greek fleet sailed to the unhappy city, blockaded it, and at length, compelled the Athenians to surrender. They then proceeded to demolish the walls, which operation was conducted to the sound of musical instruments,—as if celebrating the recovery of the liberties of Greece. They also changed the constitution, and instead of a republic, put it under the command of thirty of the aristocracy; who are usually known by the designation of the thirty tyrants. During their government, the exiles, under Thrasibulus, secretly assembled, obtained possession, first of the port, and afterwards the city, and proclaimed anew the democratical constitution, B. C. 401. In the following year, Conon obtained a fleet from Artaxerxes Mnemon, the Persian monarch, with which he defeated the Lacedaemonian fleet; and afterwards sailing for Athens, he rebuilt the walls, and thus raised Athens to nearly its former greatness.

Soon after this, two men of singular talents attained to the chief influence, in the city of Thebes, and placed their city, for a time, at the head of the affairs of Greece, and permanently changed the relative position of its different parties. These were Epaminondas and Pelopidas. A war broke out between Thebes and Lacedaemon, in which Epaminondas totally defeated the Spartan army with inferior force, at Leuctra. Epaminondas afterwards invaded the Leconian territory, ravaged the country, and built a city in the neighbourhood of Sparta, which he called Messini, and gave it to the Messenians, whom the Spartans had kept for several centuries in the most rigorous bondage. This proved an effectual curb on the power and prosperity of Lacedaemon. The war still continuing, Epaminondas again entered the Peloponnesus, and again defeated the Lacedaemonians, near Mantinea, B. C. 361. Thus the Spartans were deprived of that preponderating influence which they had exerted over the affairs of Greece for nearly 500 years; but Epaminondas himself was killed at that battle; and with him, vanished the power of Thebes.

Meanwhile Macedon, hitherto scarcely known in Grecian history, was rising to power and eminence. Philip

து பிரபுக்களுள்ளிட்ட ஓர் பிரபாதிபத்தியத்தை ஏற்படுத்தினார்கள். இப்பிரபுக்கள் அரசாளும்போது முன் பிறதேசத்துக்கு அனுப்பப்பட்டவர்கள் திராசிபியூலஸ் என்பவன் கீழாய் இராசியமாக ஓர் கூட்டங்கூடி முன் துறைமுகத்தையும் பின் நகரத்தையும் பிடித்துக் கிறிஸ்துவதரிக்க, சாகச. வருஷத்துக்கு முன் பிரசாதிபத்தியத்தையே ஏற்படுத்தினார்கள். அடுத்த வருஷத்திற் கோன்னென்பவன் பார்சிபராசாவாகிய ஆர்த்தசக்சிஸ்நீமோனிடம் ஓர் கப்பற் கூட்டத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு லசிடமோனியருடைய கப்பற் கூட்டத்தை எதிர்த்து வெற்றிகொண்டபின் ஏதேனகரத்துக்குப் பாய்வலத்தோடி அப்பட்டினத்துச் சுவர்களைத் திரும்பக் கட்டுவித்து அது முன்னுள்ள மகத்துவத்தைப் பெற்றோங்கும்படி சீர்ப்படுத்தினான்.

சில காலத்துக்குப் பின்பு மகா சாமர்த்தியமுள்ள எபேமினண்டஸ் என்றும் பிலோரிடஸ் என்றும் இரண்டு வீரவான்கள் தீபீஸ் நகரத்திற்குப்பெயர்ந்து தங்கள் சாமர்த்தியத்தினாலே தங்கள் பட்டினம் கிரேக்கருக்கு முதன்மை பெற்றோங்கும்படி செய்து அக்கிரேக்க தேசத்துள்ள வெவ்வேறு அதிபத்தியத்தாருடைய அதிகாரங்களை மாற்றினார்கள். தீபியருக்கும் லசிடமோனியருக்கும் நடந்த யுத்தத்தில் எபேமினண்டஸ் என்பவன் தன் சொற்ப சேனையோடும் ஸ்பார்த்த சேனையை லூகிரூவென்னும் இடத்தில் வெற்றிகொண்டு பின்பு லக்கோனியா தேசத்தைச் சருவிப் பொருது கொள்ளையாடி ஸ்பார்த்தாவுக்குச் சமீபத்தில் மெசினியென்றோர் நகரங் கட்டுவித்துச் சில சதாப்தமாக ஸ்பாத்தியருடைய கொடிய அடிமைத்திறத்தில் அகப்பட்டிருந்த மெசினியருக்குக் கொடுத்தான். இந் நகரத்தார் லசிடமோனியருடைய அதிகாரத்துக்கும் வாழ்வுக்கும் தடையாயிருந்தார்கள். பின்னும் யுத்தம் ஓயாமல் சிறிக் எபேமினண்டஸ் என்பவன் கிறிஸ்து பிறக்க, ஈராசக. வருஷத்துக்கு முன் பெலபு நீசென்னுந் தேசத்திற்குச் சென்று மந்தினிய நகரத்துக்குச் சமீபத்தில் லசிடமோனியரை வெற்றிகொண்டான். ஐஞ்ஞாறு வருஷமளவுக்குக் கிரேக்கருக்கு முதன்மைபெற்றுக்கதித்தோங்கிய ஸ்பார்த்தியருடைய அதிகாரம் இந்தப்பிரகாரமெவ்வடைந்தது. எபேமினண்டஸ் என்பவனும் மேற் சொல்லிய யுத்தத்தில் இறந்துபோகத் தீபியருடைய அதிகாரமகிமையும் அவனுடையொழிந்துபோயிற்று.

சொல்லப்பட்ட கதனைகள் நடந்துவருங் காலத்தில் இதுவரைக்குக் கிரேக்க

தேசத்திற் பேர்பெறாத மகிடோனிராச் சியம் அதிகாரமும் மகிமைபும் பெறத் தலைப்பட்டது. கிறிஸ்துவிறக்க, நாசூய. வருஷத்துக்கு முன் பிலிப்பென்னுமிரா சா அந்த இராச்சியத்தின் சிங்காசனத்துக்குரியவனானான். அப்பொழுது கிரேக்கதேசத்திலுள்ள வெவ்வேறபுத்தியத்தாருக்குள்ளே நிகழ்ந்த கலங்களை நீக்க வகைதேடித் தனதுபாயத்திர பலத்தினால் அவர்களுக்குள்ளே ஹைழந்து கிரேக்க சேனைகள் எல்லாவற்றிற்கும் அதுபதியாகத் தெரிந்து நியமிக்கப்பட்டான். இந்தப்பிரகாரமிவன் கிரேக்கருக்குள் அதிகாரம்பெறும்படி உபாயந்தேடினதைக் கண்டு பேர்பெற்றடிமொஸ்தினன் என்பவன் தன தொப்பற்றவாக்கு வல்லபத்தினால் அவ்வுபாயங்களைச் சனங்களுக்குத் தொழிவுறக்காட்டி அவனுடைய அதிகாரபலத்தைத் தடுத்தான். சிலநாட்களென்ற பின்பு எதினியரும் மெகிடோனியரும் எதிர்த்துப் பொருதபொழுது எதினிய கெரோணியாவென்னுமிடத்தில் தோல்வியடைந்தார்கள். கிரேக்க இராச்சியத்தின் சுயாதீனம் கிறிஸ்து அவதரிக்க, நாசூய. வருஷத்துக்கு முன் நிகழ்ந்த இந்த புத்தத்தினால் நித்திய நாசமடைந்தது. அப்பொழுது,

பிலிப்பென்பவன் கிரேக்க தேசத்துக்கதிபதியாக ஐக்க கிரேக்க சேனைகளோடும் பார்சிய தேசத்தைச் சருவிப்பொரும்படி பிரயத்தனஞ் செய்த காலத்தில்தான் மகிடோனியனாகிய பாலிய பிரபுவின் கொலையுண்டான். அதன்பின் அவனுடைய கிரீடமுமுத்தியோகமும் அவன் குமாரனாகிய அலெக்சாந்தர்வசமாயின.

அலெக்சாந்தரென்னுமிராசா சிங்காசனத்திலேறித் கிரேக்க தேசத்திற்குள்ளே ராசரிக்கத்தை நிலைப்படுத்தினான். எதினியருந் தீபிருந் தனக்கு விரோதம்பண்ண அப்பிராயங்கொண்டதைக்கண்டு தன் சேனைகளோடும் கிரேக்க தேசத்தின் மத்தியத்திற் சென்று கலங்கத்தை நீக்கினான். தீபியர்கள் அவனுக்கு விரோதித்து நின்றதினாலே அவர்களுக்கும் அலெக்சாந்தருடைய சேனைகளுக்கும் பட்டினத்துச் சுவருக்கு முன்பாக புத்தம் நடந்தது. அதிலே தீபியர் தோற்றோட அலெக்சாந்தருடைய சேனைகள் அவர்களைத் தொடர்ந்து போய் அவர்களோடும் பட்டினத்துக்குட்புகுந்து அங்கப்பட்டபடையாட்கள் அநேகர் தீபியர் அகங்காரத்தோடுங் கொடுங்கொல் செலுத்தி அரசாண்ட வெவ்வேறு பட்டினத்துள்ளவர்களாதலால் ஆண்பெண் என்றும் பாலர்விருத்தர் என்றும் பாராமல் பாவரையுங் கண்டதுண்டமாக்கி அந்நகரத்தை நிர்மூலம்பண்ணித் தப்பினவர்களை யுஞ் சிறைப்படுத்தினார்கள். இதை மறுகிரேக்கர் கண்டு பயமடைந்ததினால் அலெக்சாந்தர் பார்சிய தேசத்தைச் சருவிப்பொரும்படி தடையின்றி எத்தனம் செய்தான்.

came to the throne B. C. 360. The situation of parties in Greece furnished him with a favourable opportunity of interfering with its affairs. By a series of able manoeuvres, he extended his influence, till he was elected general of the combined Greek army. It was to resist his growing influence, that the celebrated Demosthenes exerted his unexampled eloquence. At length Athens and Macedon came into direct conflict with one another; and the result was, that the Athenian army was defeated at Chaeirona. This battle, which annihilated for ever the independence of the Greek states, was fought B. C. 338.

Philip was now the first potentate of Greece, and began almost immediately to make preparations for invading Persia with the united Greek army. But in the midst of his preparations, he was assassinated by a young Macedonian of rank, leaving his crown and his enterprise to his son Alexander.

Alexander on coming to the throne, established his authority in Greece. Some symptoms of resistance to him were manifested in Athens and Thebes; but he suddenly appeared in the heart of Greece with an army, and crushed all opposition. Thebes held out against him; but a skirmish taking place between his troops and the Thebans before the walls of the city which brought on a general engagement, the Thebans were defeated and fled.—The troops of Alexander following closely, entered the city along with them; and the soldiers, finding themselves within the city, and uncontrolled, and many of them belonging to cities, over which the Thebans had domineered with the utmost pride and insolence, began an indiscriminate massacre, and ultimately levelled the city to the ground—murdering, or making slaves of all the inhabitants. This execution struck terror into the rest of Greece, and enabled Alexander to carry forward his scheme of the invasion of Persia, without interruption.

Alexander then crossed the Hellespont, B. C. 334, into Asia Minor. There he was met by the Persian troops, whom he defeated at the passage of the Gramicus; and thus cleared his way to the possession of the whole of Asia Minor. After arranging the affairs of Asia Minor, he proceeded towards Syria, and crossing mount Taurus, encountered the Persian army, under Darius Codomannus, at Issus, and totally defeated it. He then proceeded along the sea-coast of Syria, possessing himself of the various towns on his route. He was resisted by Tyre; but after a siege of two years, took it by storm, and destroyed it. He then proceeded to Egypt, which fell easily into his hands, and there he founded the city of Alexandria. Having settled the affairs of Syria and Egypt, he proceeded eastward towards Persia, where the Persian king had been preparing an army to resist him. The two armies met at Gaugamela, near Arbela, on the east of the Tigris, where the Persian army was again defeated; and thus the fate of Asia was decided. Darius fled to Ecbatana, and afterwards to Bactria, where he was assassinated.

THE LETTER WRITER.

LETTER XVI.

The Son's Answer.

HONOURED SIR,

It was one of the first lessons you taught me, that gratitude is the noblest principle that can actuate the heart of man; but what must it be, when connected with filial duty, incumbent on a son to the most indulgent parent! I am left in a situation that may be felt, but not described. That my worthy and honoured parent should be so precipitately hurried away to a distant country, almost fills me with horror; especially, when I consider, that I may never have an opportunity of seeing you any more. I am convinced that your friendly advice to me is such, as if strictly followed, must be attended with the most beneficial consequences to myself; my honour and happiness will equally depend on adhering to it, and I shall always consider it as my second greatest duty, to obey the precepts of my worthy father. I have gone already so far as to be able to read Xenophon, and next week I enter upon Homer. I have some thoughts, if agreeable to you, to take chambers in one of the inns of court, in or-

அலெக்சாந்தர் கிறிஸ்து அவதரிக்க, நாசூய வருஷத்துக்கு முன் எல்லிபோந்தைக் கடந்து சிறு ஆசியாவுக்குச்செல்ல அங்கே தன்னைவந்தெதிர்த்த பார்சிய சேனைகளைக் கிறேனிக்க என்னுந்நியோரத்தில் வெற்றிகொண்டு இந்தப்பிரகாரஞ் சிறு ஆசியாமுழுவதையும் தன் வசப்படுத்த வகைபெற்று அக்கண்டத்திராசரிக்கத்தை ஒழுங்குபடுத்திக்கொண்டபின்பு சீரிய தேசத்தை நாடித் தேரஸ்பருவத்தைக்கடந்து இசஸ் என்னுந்நகரத்திற் டறையஸ் கொடொமொன்சென்னும் அரசன் கீழ்வந்த பார்சியசேனைகளை எதிர்த்து வென்று சீரியாவின் கடற்கரை வழியாய்ப் போய்ச் சேர்ந்த ஒவ்வொரு பட்டினத்தையும் வசஞ்செய்து பின்பு திராநகரத்தாராலெதிர்க்கப்பட்டும் அந்நகரத்தை முற்றுக்கொட்டி இரண்டு வருஷத்தின் பின் அக்கிரமத்தோடுமறைப்பிடித்து நிர்மூலப்படுத்தி அங்கிருந்து கிட்டு தேசத்திற் போய் அதை எளிதிலே தன்வசமாக்கி அங்கே அலெக்சாந்திரியாவென்னுமொர் நகரத்தைக் கட்டிவித்து சீரியா கிட்டுதென்னும் இவ்விருதேசத்திராசரிக்கங்களுக்கும் ஒழுங்குபண்ணித் திரும்பக் கீழ்த்திசையை நோக்கிப் பார்சிய தேசத்திற் சென்றான். அங்கே அவனோடெதிர்த்தும்படி பார்சிய விராசாவிட்ட சேனைகளும் இவனுடைய சேனைகளும்மதகிறிஸ்துக்குக்கீழ்த்திசையிலுள்ள ஆர்பிலாவென்னுந்நகரத்துக்குச் சமீபித்த கோகமெலென் னுங்கிராமத்திற் சந்தித்துப் பொருதபொது பார்சிய சேனைகள் தோல்வியடைந்தன. இதனால் ஆசியாக்கண்டம் சுயாதீனமிழந்து அலெக்சாந்தருக்குப் பராதினமாயிற்று. டறையசென்பவன் கப்பெற்றது நகரத்துக்குத் தப்பியோடிப் பின்னங்கருந்து வெகிறியாவுக்குப் போய் அங்கே சதுசெய்து கொல்லப்பட்டான்.

காகித விளக்கப்.

யகம். காகிதம்.

அந்தக் குமானுத்தாம்.

கனம்பொருந்திய பிதாவே,

நன்றி மனதிலிருந்தால் பிறிது செய்யத் துண்டு தந்தும் மாசற்ற நல்ல வழியென்று முதற்பாடமாக நீங்கள் எனக்குக் கற்பித்திருக்கிறீர்களே. அந்த நன்றி மாசற்ற அன்புள்ள தகப்பன்மட்டில் பின்னக்கிருக்கவேண்டுங் கடமையுடன் சேர்ந்தால் எப்படியானது. என்னை விட்டிருக்கும்மத்தின் சேனக்கியத்தை நீங்கள் மனதிலே அறிந்துகொள்ளத் தகுமேயொழிய என்னுலெழுதமுடியாது. ஆனால் கனழம் பெருந்தன்மையுமுடைய என் தகப்பனாகிய நீங்கள் இத்தனை தீவாத்துடன் தூாதேசம்போய்விடுதலும் இன் உங்களைக் காண எனக்குச் சமயங்கடையாதேயென்பதை யோசித்தலும் எனக்குப் பெரிய வருத்தமாயிருக்கின்றது. நீங்கள் எனக்குமேலிய அன்பான புத்திக்குச் சரியாக நடந்தாலெனக்கு மாசற்ற நன்மையாயிருக்குமென்பது நிச்சயமே. நான் அத்தகோத்து நடப்பதற்குத்தகுதவையெனக்குக்கீர்த்திக்கு செல்வமுஞ் சமமாயுண்டாதும். அன்றியுமென்பாடுடைய என் தகப்பனாகிய உங்கள் கட்டவனக்குக் கீழ்ப்படிதல் என்றைக்குமேனக்கு மாசற்ற பெரிய கடனாகவுமென்னுவேன். (என்னையிங்கேவிட்ட) இத்தனை நாளைக்குள்ளே செனோபென்சென்பவர் நூல் வகைக்கும் வாசிக்கவேனக்குத் திறமையுண்டாயினதும்ல்லாமல் வருகிறவாரும் ஒமரோன்புலர் நூலும் ஆரம்பிக்கப்போகிறேன். உங்களுக்குக்கூட மாபிருந்தால் நீதசாஸதீம கற்கும்படி அந்தச் சாஸு

தீர்ச்சங்கத்திற் பிரவேசிக்க எனக்கு யோசனையும்
ருக்கின்றது. ஏனெனில் என் மனம்படிச் செல்
லுக்கின்றது. ஆகிலுமதை முழுதும் உங்கள் இஷ்டத்
தில் வைத்திருக்கிறேன். கூடியமட்டும் அடிக்கடி
உங்கள் சமாசாங்கவள எனக்கெழுதப் பிராத்திக்கி
றேன். அது உங்கவாவிட்டிப்படிப் பிற்றிருக்கும்வே
வாயிலேனக்கு மாசற்றபெரியசந்தோஷமாயிருக்கும்.

இப்படிக்குக் கனம்பொருந்திய பிதாவே மிகவுமன்
புள்ள உங்கள் துமாராகிய இன்னான்.

ய எம். காசிதம்.

பட்டணத்திலோரு வர்த்தகனிடத்திற் பழததற்குக்
கணக்கனுயிருந்தவொரு கனவான்பிள்வா தன
க்குக் கைப்பணம்தவ நாட்டிலிருந்த தன்றகப்
பனுக்கெழுதியது.

கனம்பொருந்திய பிதாவே,

சவளிக்கார பேல் துரை ழலமாகவுங்களுக்
கெழுதியிருந்தேன். அதற்கோருத்தாமல் வாாதிருப்ப
தென்ன மிகச் சஞ்சலப்படுத்துகின்றது. கூடியம
ட்டும் நான் நல்ல சிக்கனமுள்ளவையிருந்தாலும் ம
ளிகைக்கார வுல்லிச துராயிடத்தில் மாதந்தோறும்
வாங்கிக்கொள்ள நீங்கள் உத்தாவுபண்ணிய பணம்
ஆதியிற் போதுமானதாயிருந்தாலும் இப்போதெனக்கக
த்தியமான செலவுகளை நடப்பிக்கப்போதவில்லை.
இந்த இலண்டனிலோருவன் கொஞ்சஞ் சிறப்புட
னாவிட்டால் அவனை நிகேதப்படுத்திப் பரிசாசத்
துக்குள்ளாக்தவது நிச்சயமே. சகலவிதவிண் செ
லவையுநீங்கள் விரும்பத்தக்கமட்டும் நான் வேறு
த்தேயிருக்கிறேன். நீங்கள் இப்போது கொடுப்பித்து
வருதற்கத்தமாக நான் கேட்துங் கொஞ்சக் காரியமே
ன்னவன் சிறப்பித்துக்கொள்ளுதற்கல்லாது மற்றதற்
கல்ல. இது மற்றொரு தகப்பனுக்கீருக்கத் ததவது
போலுங்களுக்கீஷ்டமாயிருத்தமென்பதெனக்கு நி
ச்சயமே. நான் மிகவும் நன்மார்க்கத்துக்கொத்தே
நடந்துவருவதை எனது எசமானனுங்களுக்கத்தே
ரிவிப்பார். எனக்குத்தாவுபண்ணத் ததவதை உங்க
ள் யோசனையின்படி செய்யவேண்டியது. எனக்
குப் பணம்பெண்டியதை வுல்லிச துராயிடத்திற்
சொல்வது உத்தமமாகவேனக்குத் தோன்றுமையால்
நீங்கள் உத்தாவுபண்ணியதற்கமேலொன்றும் நான்
வாங்கினதில்லை. நான் (இதைக் குறித்து) எழுதிக்
கொண்டதை நீங்கள் துற்றங்கொள்ளாமாட்டிர்களே
ன்று நம்பியிருக்கிறேன். ஏனெனில் நானென் கட
மையின்படி நடந்து கனம்பொருந்திய எனது தந்தை
தாயின்றயவைச் சம்பாதிப்பதே எனக்குப் பாக்கியமே
ன்றெந்நாளுமெண்ணுவேன்.

இப்படிக்குக் கனம்பொருந்திய அன்புள்ளவர்கள்
துமாராகிய இன்னான்.

ஆத்தம நிண்ணயம்.

[Child's Book on the Soul.]

கூ. சல்லாபம்.

அகம். புககத்தின் தொடர்ச்சி.

தா. ஒரு கடிக்காரஞ் சுழன்றோடாமல்
நிற்கும்பொழுது மறுபடியுந் தன் வில்
சுருட்டப்பட்டாற் சுழன்றோடுமோ?
ம. சுழலும்மா.

தா. ஒரு கடிக்காரத்தின் வில் தானே
தானாய்ச் சுருண்டு கொள்ளக்கூடுமோ?

ம. இல்லை அம்மா, ஒருவன் அதைச்
சுருட்டாதிருந்தால் அதன் வில் அச்சுக்க
ரங்களைச் சுழற்றமாட்டாது.

தா. நானேதினாலே அதைச் சுருட்டு
வேண்?

ம. உமது கையினாலே.

தா. என் கையதைச் சுருட்டப்பண்
ணுகிறதற்குக் காரணமென்ன?

der to study the law; my inclination runs that way, but I
submit it wholly to your approbation. Let me beg to hear
from you as often as possible, as it will be the greatest
pleasure I can enjoy during such a separation.

I am, honoured sir,
your most affectionate son.

LETTER XVII.

From a young Gentleman, Clerk to a Merchant in
Town, to his father in the Country, soliciting
Pocket-Money.

HONOURED SIR,

I WROTE to you by Mr. Bale, the linendraper, but
not having received any answer makes me very un-
easy; although I have been as good an economist as possi-
ble, yet I find the pocket-money you allowed me to take
monthly from Mr. Willis, the grocer, is not sufficient to
support my necessary expenses, although it was so at first.
London is such a place, that unless one maintains some
thing of a character, they are sure to be treated with con-
tempt, and pointed at as objects of ridicule. I assure you,
Sir, that I abhor every sort of extravagance, as much as
you can desire, and the small matter which I ask as addi-
tion to your former allowance, is only to promote my
own interest, and which, I am sure, you have as much
at heart as any parent possibly can. My master will satis-
fy you that my conduct has been consistent with the
strictest rules of morality. I submit it to your judg-
ment what you think proper to order me. I did not choose
to mention my want of money to Mr. Willis, and, for
this reason, have not taken any thing more than what
you ordered: I hope you will not be offended with what I
have written: as I shall always consider myself happy in
performing my duty, and acquiring the favour of my hon-
oured parents.

I am, honoured sir, your affectionate son.

CHILD'S BOOK ON THE SOUL.

DIALOGUE VI.

(Continued from page 83.)

M. After a watch has stopped, and it is
wound up again, will it go?

R. Yes, mother.

M. Can a watch wind itself up?

R. No, mother, you have to wind it up, or
the spring would not make the wheels go.

M. How do I wind it up?

R. With your hand.

M. What makes my hand wind it up?

R. You think to have your hand wind the
watch up.

M. Look here, Robert, my watch has stop-
ped; the spring and the wheels do not move.
Take it, and wind it up.

R. I am afraid I shall break it, mother.

M. I will shew you.

(Mrs. Stanhope shews Robert how to wind
the watch up, which he does very well.)

R. Mother, the watch goes again.

M. Yes, because you wound it up. What
did you wind it up with?

R. With the key.

M. What made the key wind it up?

R. My hand.

M. Did your hand go of itself?

R. No, mother, I thought to have it go, and
it went just as I wished to have it, and turned
the key round.

M. Can you make your foot go, when you
think to have it go?

R. Yes, mother, there it goes up.

M. Can you think to have any other parts
of your body move?

R. Oh! yes, mother, a great many. I can
stand up, and sit down, and walk, and run and
hop, and jump, and throw my ball, and draw
my wagon, and shake my hand, when I want
to say yes or no, and open my eyes and shut
them, and open my mouth and shut it, and eat,
and drink, and do,—Oh! a great many things
whenever I wish.

M. Well, children, it is time for us to go
back again. Give me the book, Eliza; you
have been a good girl to look at it while Rob-
ert and I have been talking. Let us go home,
and get some breakfast.

ம. உமது கையதைச் சுருட்ட வே
ண்டுமென்று நீர் சித்தமாயிருக்கிறபடி
யால் சித்தமேகாரணம்.

தா. மைந்தா இதோ பாரீள் கடிக்கா
ரஞ் சுழன்றோடாமல் நிற்கின்றது. வில்
லுஞ் சக்கரங்களும் அசையாதிருக்கின்ற
ன அதை எடுத்துச் சுருட்டு.

ம. அம்மா எனக்குக் கை சாதாரியமி
ல்லாமடால் அதை உடைத்துப்போடு
வேனென்றஞ்சுகிறேன். (தாயானவள் அ
தைச் சுருட்டவேண்டிய வகையை மக
னுக்குக் காண்பித்த பின்பு அவன் அதை
நன்றாய்ச் சுருட்டினான்.)

ம. அம்மா இந்தக் கடிக்காரம் இப்
பொழுது மறுபடியுந் சுழன்றோடுகி
ன்றது.

தா. ஆம், நீ அதைச் சுருட்டினபடி
யால் இப்பொழுது சுழன்றோடுகின்றது.
எதினாலே அதைச் சுருட்டினாய்?

ம. கோவினாலே.

தா. சுற்றுங் கொலத்தைச் சுருட்டப்
பண்ணிய காரணமென்ன?

ம. என்னுடைய கை.

தா. உன்னுடைய கை தானாய் அசைந்
ததோ?

ம. இல்லை அம்மா அதை அசைக்கவே
ண்டுமென்று சித்தமாயிருந்தேன். நா
ன் விரும்பியபடி என் கையை அசைத்து
அந்தச் சுற்றுங் கொலைக்கொண்டு சுற்றி
னேன்.

தா. உனக்குச் சித்தமானபொழுது
உன் கலை அசைக்கலாமோ?

ம. இப்பொழுது அசைக்கிறதைப் பா
ரும்.

தா. உன் சரீரத்தின் மற்ற அவயவங்
கள் அசையுட்படி உனக்குச் சித்தமுண்
டாயிருக்கக் கூடுமோ?

ம. ஆமாம், அனேக அவயவங்களை
அசைக்கவும் நிற்கவும் உருக்காரவும் ந
டக்கவும் ஓடவுந் தத்தவுங் குதிக்கவும் எ
ன்னுடைய பந்தை அடிக்கவும் எறியவும்
என் சிறிய வண்டிலை இழுக்கவும் உண்டில்
லையென்றுசைக்கை காட்டவென்றலையை
அசைக்கவும் கண்களைச் சிமிட்டவும் பா
ர்க்கவும் வாயை மூடவுந் திறக்கவும் உண்
டு குடிக்கவும் இன்னும் பல தொழில்களை
யுயிபற்றி என் சித்தத்தின்படியே செய்
யவுநடத்தவுங் கூடுமம்மா.

தா. நல்லது திரும்ப நமது வீட்டுக்கு
ச் செல்வோம். மகளை அந்தப் படப்
புதைகத்தை என் கையிற்கொடு. உன் ச
கோதரன் உரோபோற்றும் நானும் சம்
பாஷித்தபொழுது நீ அந்தப் புதைகத்
தைப் பார்த்துக்கொண்டு நல்ல பிள்ளை
யாயிருந்தாய் இப்பொழுது பிள்ளை
ளே, நமது வீட்டுக்குச் சென்று கால
ப் போசனம் பண்ணுவோம் வாருங்
கள்.

BRIEF HISTORICAL VIEW OF CEYLON.

இலங்கை இராச்சங்களின் வரலாறு.

(Continued from page 92.)

(கருச) லே அவனுடைய மருமகனாகிய ஆறுங்காசியப்பன் இராசாவாகி (ய) வருஷம் இராச்சியம்பண்ணினான். அவனுடைய காலத்திலே பாண்டியராசனுஞ் சோழராசனும் ஒருவருடனொருவர் யுத்தங்கூறப் பாண்டியன் கண்டியராசனிடத்திலே உதவிகேட்டான். அப்போ அவன் தன் மகன் சேகசேனன் என்பவனை ஒரு பெரிய சேனைக்குத் தளகத்தனாக அனுப்ப அவன் மாந்தையிலே கப்பலேறிப் பாண்டிய நாட்டைச் சேர்ந்து இராசாவையுங் கண்டிருக்கக்கொள்ள சோழன் பாண்டியனை வென்று கொள்ளையிட்டான். படைத்துணைவர்களான சேகசேனனும் சேனையும் போருக்குப் போகப் புறப்படுகிற போது சேகசேனன் இறந்துபோனான். ஆகையால் பாண்டியன் சிங்களச்சேனையை இலங்கைக்குத் திரும்பச் செய்து அவர்கள் போனபோது இலங்கை இராசன் தன்னிவையகுமாரன் சித்தார்த்தனென்று மறுபெயர்கொண்ட உதியனைச் சேர்ப்பதற்காக அனுப்பினான். அவனுடைய குமாரன் நாலாந் தாப்புருவென்பவனும் ஏழுமாசுமரகசெய்தான்.

(கருச) லே ஐந்தாம் தாப்புரு இராசாவாகி (ய) வருஷம் இராச்சியம்பண்ணினான். அக்காலத்திலே பாண்டியன் சோழனுக்குத் தோற்று ஒளித்து மாந்தையிலே வந்திறங்கினான். இராசாவும் மகா உபசரணையுடன் ஏற்றுக்கொண்டு அவனிருக்கிறதற்கு அநுராதபுரத்துக்குக் கிட்டிமானத்திலே ஒரு வசதியான இடத்தை யுங்கொடுத்தான். சிலநாள்களுள்ளாக அவ்வூர்ப்பிரதானிகள் இராசாவுக்கு விரோதமாய்ப்பண்ணின சிலகலாதிவிலே பாண்டியனு முடந்தையுள்ளவரையிருந்தானென்று இராசாவறிந்ததாக அவன் எண்ணித் தன் முடியையுஞ் செங்கோலையுமிலங்கையிலேவைத்து ஒளித்தோடினான்.

(கருச) லே தாப்புருவின் சகோதரனாகிய மூன்றாம் உதியன் இராசாவாகி (க) வருஷம் இராச்சியம்பண்ணினான். அவன் கொடுங்கோலரசனாபடியால் சனங்கரும் பிரதானிகளும் அவனுக்கு விரோதமாய் ஆலோசனைபண்ணியுந் தங்களைக் காத்துக்கொள்ளும்பொருட்டு ஆலோசனைக்குத் தலைவராயிருந்தவர்கள் குருவேலித்தைப்போட்டுக்கொண்டார்கள். அப்படியிருந்தும் இராசா அவர்களைப் பிடித்துச் சிரசேதம்பண்ணி அவைகளைத் தெருவித்தெளி வெறிவித்தான். சனங்களிதைக்கண்டு அவனுக்கு விரோதமாயெழும்பி ஆரண்மனையை வளைந்துகொண்டு அவனுடைய மந்திரிமாறாய் பிடித்து முன் தங்கள் தலைவருக்குச் செய்தவதமாக அவர்களுக்குஞ் செய்தார்கள். பின்பு குருக்களுடைய புத்தியினாலே இராசா சனங்களுடன் நன்மனங்கொண்டபடியால் அவர்கள் திரும்பவும் அவனுடனணங்கி அவனுக்குக் கீழடங்கிநடந்தார்கள்.

(கருச) லே, இரண்டாளுசேனன் இராசாவாகி (க) வருஷம் இராச்சியம்பண்ணினான். அவன் தனக்குயிர்த்தோழனாயிருந்த வுதியனைப் பட்டத்துரையாக ஏற்படுத்தினான்.

(கருச) லே நாலாம் உதியன் இராசாவாகி (அ) வருஷம் இராச்சியம்பண்ணினான். முன்பு பாண்டியன் விட்டு ஓடின முடியையுஞ் செங்கோலையும் அனுப்பும்படி சோழன் கேட்டதற்கு அவன் மறுத்தபடியால் அவன் அவைகளைப் பறித்துக்கொடுக்குப்படி ஒரு சேனையை இலங்கைக்கு அனுப்பினான். இராசா துவக்கத்திலாற்றாமல் தோற்றோடியும் அருணைப்பிரவைய உதவியைக்கொண்டு திரும்பச் சத்துருக்களைச் சயித்து அவர்களைத் தீவுக்கப்பறப்படுத்தினான். அவனிப்பறகு மூன்றாளுசேனன் (க) வருஷம் இராச்சியம்பண்ணினான். அவன் கிளைவழிசொல்லப்படவில்லை.

(கருச) லே மூன்றாம் மிகுந்துவென்பவன் இராசாவாகி (ய) வருஷம் இராச்சியம்பண்ணிச் சிவனொளிபாதமலையிலே முன் சோழராலழித்திடிக்கப்பட்டிருக்கின்ற திருப்பணிகளைத் திரும்பக்கட்டுவித்துத் தனது சமயமான புத்தசமயத்தைத் தாபரித்துவந்தான். இவன் கலிங்கதேசத்தின் ஒரு இராச குமாரத்தியை விவாகம்பண்ணி இரண்டி குமாரரையும் ஒரு குமாரத்தியையும் பெற்றான்.

(கருச) லே அவனுடைய குமாரன் நாலாளுசேனனென்பவன் இராசாவாகி (ய) வருஷம் இராச்சியம்பண்ணினான். இவன் (ய) உயதாயிருக்கக்கொள்ளப்பட்டதற்கு வந்து சேனன் என்பபடும் தன்றகப்பனுடைய மந்திரியின் உதவியினாலே இராச்சியம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் மந்திரியுடையதாயும் இரண்டி சகோதரருங் கொலைசெய்யப்பட்டார்கள். அப்பொழுது மந்திரி ஒரு சேனையைச் சேர்த்து இராசாவை அருணைக்குத் தூரத்திவிடப் பழையராசாவின் தேவியும் தமிழரும் பொல்லன் றுவாவிலே போயொதுங்கியிருந்தார்கள். இராசாவும் மந்திரியும் ஒப்புரவானபின்பு இராசா திரும்பவும் தன்னிராசதானியிலே வந்திருந்து இராச்சியம்பண்ணி மிகுதியாக மஸ்தப்பானம்பண்ணினதினால் சிறுவயதிலே இறந்துபோனான். அவன் ஒருகுமாரனைப்பெற்றான்.

(கருச) லே அவனுடைய சகோதரனாகிய நாலாம் மிகுந்துவென்பவன் இராசாவாகி (க) வருஷம் இராச்சியம்பண்ணினான். அவன் அநுராதபுரத்தை இராசதானியாக்கி அதிலிருந்துவருகையில் தீவிலே குடியேறியிருந்த அந்தியசனங்கள் சிங்களவரைப்பார்க்கப் பெருகியிருந்தார்கள், இராசாவோவென்றால் இருதிறத்தார்தமேலும் தத்துவமில்லாதவனாக அவர்கள் இராச ஆரண்மனையைச் சூழ்ந்து கொள்ள இராசா வெஷம் மாறியிட்டுக் கொண்டு தப்பி அருணைக்கொளித்தோடி

அங்கே ஒரு கோட்டையைக் கட்டி ஒதுங்கியிருந்தான். அக்காலத்திற் காகியப்பனென்னும் அவனுடைய குமாரன்பிறந்தான். அதன் பின் அவன் அவ்வடம் விட்டு நீங்கிப் புக்ல நகரியிலே போயிருந்தான்.

இராசா தன்னிராசதானியை விட்டுப் போய் (உ) வருஷமாகக்கொள்ள சோழர் இலங்கையின்மேற் படையெடுத்து வந்து இராசதானியைப் பிடித்துப் பின்பு அருணைக்குப்போய் இராசாவையும் இராசதேவியையும் பிடித்து முடி செங்கோலையுங் கவர்ந்து சோழதேசத்துக்குக் கொண்டிப்போனார்கள். இராசா சோழதேசத்திலே (ய) வருஷம் சிறையிலிருந்து பின்பு இறந்துபோனான். ஆக இவனுடைய ஆயுள் நாள் (க) வருடங்கள்.

(கருச) தொடங்கி (ய) வருடக்காலமாகப் பிடித்தவருப்பிலே அரசில்லாமலிருந்தது. அக்காலத்திலே ஒரு சோழப்பிரதானி இலங்கையில் மிகுதியான பகுதியையும் ஆண்டிவந்தான். அருணை, கருந்துறை, காச்சற்காமம் என்பவைகள் மாத்திரம் தங்களிலே இராச்சியம்பண்ணிவந்தது. இவைகளை ஆட்சிப்பண்ணிவந்தவர்களுடையகிளைவழியைக் குறித்து ஒன்றுஞ்சொல்லப்படவில்லை. மேற்சொல்லியகாலத்துக்குள் தமிழர் ஓயாது யுத்தத்துக்குப் போக்கும் வரத்துமாய்த் தீவு முழுதையுந் தடுமாற்றம்பண்ணித்தீரிகையில் அருணைநாட்டை இராசபிரபுக்கள் தங்கள் இஷ்டப்படியே ஒருவனொருவரையாண்டு கொண்டார்கள். அவர்களுடைய நாமங்களை அட்டவணையிற்காண்க. அந்தச் சோழப்பிரதானி அருணையைக் கீழ்ப்படியப்பண்ணவும் காசியப்பனைப்பிடித்துவுமெண்ணி (ய) படைவீரைச் சோழதேசத்திலிருந்து கூப்பிடுவித்தும் அது அவனால் முடியாமற் போயிற்று. காசியப்பன் தன்றகப்பன் மரணமடைந்த செய்தி கேட்டவுடனே சோழரைத் தூரத்தித் தன்னை இலங்கைக்கு இராசாவாகக் கூறவெண்ணியிருக்கையில் அவனிற்றுபோனான். அருணைப்பிரிவையாண்டு கொண்டிருந்த லோகேசுவர குமாரன் விக்கிரமவாகியென்ற நாமத்தைத் தனக்கிட்டுக்கொண்டான்.

நாலடியார்.

இளைமைநிலையாமை - INSTABILITY OF INFANCY. அஃதாவது இளைமைப்பருவம் நிலைநல்லாதென்று சொல்லியது.

க. நகாவருமென்றேண்ணி நல்லறவாளர் குழுவியடத்தே துறந்தார் புலாதீரா மன்னுவினாமைமகிழ்ந்தாரோ கோலூன்றியின்னாங்கெழுந்திருப்பார்.

பதம்.	உரை.
நல்லறவாளர்	நல்லறவுடையார்
நகாவருமென்று	நகாத்வாவருமென்று
எண்ணி	நினைத்து
குழுவியடத்தே	வால்பவயதீண்டத்தே
துறந்தார்	சில்லறம்விட்டுத் துறவறஞ் சேர்ந்தார்கள்—
புலாதீரா	தற்றறிங்காததும்
மன்னு	நிலைபெறாததுமாகிய
இளைமை	இளைமைப்பருவத்தை
மகிழ்ந்தாரோ	மகிழ்ந்தவர்களே
கோலூன்றி	தடியையுன்றி
இன்னாங்கு	துன்பத்துடன்
எழுந்திருப்பார்	எழுந்துநடப்பார்கள், எ று.

MORNING STAR.

Jaffna, June 26th, 1845.

"WITHOUT REMEDY."

"He that being often reprov'd, hardeneth his neck, shall suddenly be destroyed, and that without remedy."—Prov. xxix. 1.

DESTRUCTION without remedy! Fearful condition for a thinking, sensitive, deathless spirit! Miserable indeed is the man, who by impenitence and Christlessness is treasuring up such a doom! Through all the trying vicissitudes of his mortal life; when cares press upon him; providences frown; friends desert; afflictions beat, and terrors appal, he shall have no substantial remedy. He has no Almighty friend to whom he can appeal; no gracious succor upon which he can rely. Alone, unsupported, unguided, he goes down to his grave, without one reflection to soothe, or one hope to cheer him. Loneliness is the history of his life—darkness, desertion, and terror, are the attendants of his death. In life there is for him "no remedy."

He has no remedy in death! He has lived without God, so without God must he die. The fell destroyer comes apace, and the fierce death-struggle seizes him. The chill of dissolution covers him; his eye glazes and fixes in death; his form stiffens; his senses reel; his soul departs. But in this strange and terrible experience there is for him "no remedy."

He has no remedy in judgment! Aghast, and convulsed with fear, he draws nigh the throne of destiny. He sees the glorious Advocate, with the throng, which no man can number, of those washed by his blood, and redeemed by his love. He sees the scroll of life unrolled; every disguise removed; the record of every secret sin, every passion, and every shame, set forth in characters of fire. There is no blood to wash; no voice of intercession to excuse; no friend or helper to assist. He hears from every voice, and sees in every glance that there is "no remedy."

He has no remedy in eternity! He shall hear the sentence, Depart! Shrieking and shrinking before the intolerable frown of the incensed Judge, he shall sink and sink far adown unfathomed depths. At every step of his dreadful progress, from the fiery recesses of every cavern of woe, the dismal truth shall break upon his ear—"no remedy." And when at last he shall take his abode in hell, and his stricken eye shall look forth and around upon the dreary expanse of his endless voyage, every billow of fire as it rises and dashes over his desolate soul, shall moan as it passes, "no remedy, NO REMEDY!"

THE PROTESTANT FAITH BEFORE THE REFORMATION.

"Where was the Protestant faith before the Reformation?" is the favourite question with the Roman Catholics, and one which they often ask of those among their Protestant brethren, who, however firmly convinced they may be of the scriptural foundation of their own belief, are not supposed to be possessed of presence of mind or learning, sufficient to answer the artful, though shallow question put to them. One answer, plain, simple, and forcible, is of itself quite sufficient to overthrow their false and erroneous position. "The Protestant religion was then, and always has been, in the Bible." The word of truth and inspiration contains all the articles of the Protestant's creed, the doctrines of his faith, the rules and precepts by which he wishes to guide and direct his steps. But there is also another answer, as plain, as simple, and as true, which fully refutes the implied assertion that the reformed religion is an invention of modern times. "Since the time that the Pope of Rome assumed to himself the headship and supremacy of the Christian church, there have also been some to protest against his power and doctrines." Some bold enlightened spirits have always been found to oppose the errors and delusions of Rome. The records of history have preserved this valuable fact, to be a stumbling block in the way of the teachers of a false and idolatrous religion.

It was in the eighth century that the power of the Pope as a temporal prince was fully established, and in the same century the Greek emperors, Leo Isauricus and Constantine Copronymus, opposed the worship of images; denied the intercession of angels and saints, and burned the relics of the latter; and in a council, held at Constantinople, by the same Constantine, the bishops assembled, unanimously condemned the idolatrous worshipping of angels and saints. The emperor Charlemagne, in the same age, held a council at Frankfort, consisting of three hundred bishops, in which the worship of images was again protested against. Many other councils, and also the churches in Britain, lifted up their protesting voices against the increasing power of the Roman church. In the ninth century, the emperors of the east, and of the west, and many prelates and ecclesiastics opposed the supremacy of the Pope, the worship of images and the invocation of saints. The archbishop of Lyons, in a book he wrote against pictures and images, maintains that we ought not to adore any image of God, but that only which is God himself, even the Eternal Son, Jesus Christ, the only Mediator betwixt God and man. And when, in the

same century, the doctrine of transubstantiation, (or the change of the sacramental bread and wine, after consecration, into the real body and blood of Christ,) first took its rise, many bishops and learned men opposed this gross and dangerous error, with many other doctrines of the same church, as falsely unscriptural. In the tenth century, the free use of the Scriptures—(kept by the Popish priests from the people)—was still retained in many churches; and in England, they were translated into the Anglo Saxon language, then used in our country. Transubstantiation and the forbidding of the clergy to marry were also written against. In the eleventh century, some men appeared at Orleans, who, maintaining that the consecration by the priest could not change bread and wine into the body and blood of Christ, and that prayer to saints and angels was unprofitable, were condemned as heretics. A Frenchman also, named Berengarius, wrote against substantiation, and called the church of Rome, "a church of malignants, a council of vanity, and the seat of satan;" and the Popish historians say, "that he corrupted almost all the French, Italians, and English with his depravities. In the 12th century, the Bishop of Florence openly declared that the Pope was Antichrist. St. Bernard also inveighed against the corruptions of the clergy, and the tyranny of the Popes. Many more preached and wrote against masses, prayers for the dead, &c; but the chief Protestants of this age were the Waldenses (so called from Peter Waldo, a rich citizen of Lyons,) and the Albigenses (who took their name from Alby a city in the south of France, where many of them resided,) who, in the valleys of Piedmont worshipped their God and Savior in spirit and in truth; and endured many grievous persecutions rather than maintain the corrupt doctrines of a corrupt church. In the thirteenth century, they had prevailed, and were prevailing, to such a degree, that the Pope, in alarm, made every effort to suppress them, and many of them were cruelly massacred in cold blood. In France alone, it is said, one million were slain. But many of these persecuted Christians flying for refuge into the neighbouring countries, and carrying their opinions with them, the only effect of this persecution was, that their doctrines spread still wider. Many poets and men of learning also exposed and ridiculed the vices and corruptions of the Romish church, among others the celebrated Italian poets Dante and Petrarch. In England, the Protestants of this age were denominated Lollards, from one Walter Lollard, who, preaching in Germany against the authority of the Pope, the sacrifice of the mass, etc. was burned alive at Cologne. The head of the English Protestants was John Wickliff, the rector of Lutterworth, in Leicestershire, who, by his bold preaching and writing, and by his translation of the scriptures into the English tongue, has obtained the honour and gratitude of succeeding ages. He opposed all the principal superstitions of the Papists, and was supported by the University of Oxford, and by many of the princes and people. Wickliff was allowed to die in peace; but in the next century, (the fifteenth) his body was dug up, and burned, with his books, by order of Pope Martin V. His doctrines, however, still lived in the hearts of his followers, many of whom were cruelly put to death, and suffered with great constancy, maintaining the cause of truth, even in the midst of the flames. In Bohemia, John Huss, and Jerome, of Prague, were burned for receiving the books, and maintaining the opinions of Wickliff; and in Italy, a dominican friar preaching against the errors and vices of the age, met with the same fate. But the stronger the persecutions of the wicked were, the more the word of God grew and prevailed, and in the next century the sixteenth, the glorious reformation took its rise in the preaching of Luther, Melancthon, etc.; and the light of truth pierced through the thick veil of darkness and error by which it had been so long and so greatly obscured; and God grant that it may continue to shine more and more brightly, till it attain to the perfect day. A few instances from among many, have been selected, but surely more than enough has been said to prove, that long before Luther stood forth the bold champion of true religion, the Protestant doctrines were taught, and many offered their lives in sacrifice for the sake of a pure and holy faith.—*London Tract Visitor.*

(For the Morning Star.)

HINTS TO YOUTHS IN NATIVE SCHOOLS AND SEMINARIES.

(Continued from page 85.)

III. If the design of education is such as was proposed, viz: to improve the mind, enlarge the notions, cultivate a good heart, &c. it should be in a great measure formed of that delightful branch of study—the Mathematics. I need hardly recommend it to your notice, most of you being already acquainted with the advantages thereof. However, to carry on my plan connectedly I shall add only a small extract from Dr. Barron in which the excellency and usefulness of Mathematics are elegantly expressed. "The Mathematics," says this eminent divine, "effectually exercise studious minds and plainly demonstrate every thing within their reach. They draw certain conclusions; instruct by profitable rules; and unfold pleasant questions. This discipline likewise inures and corroborates the mind to a constant diligence in study; they wholly deliver us from a credulous simplicity; most strongly fortify us against the vanity of scepticism; effectually restrain us from a rash presumption; most easily incline us to a due assent; and perfectly subject us to the government of right reason. While the mind is abstracted and elevated from sensible matter, distinctly views pure forms, con-

ceives the beauty of ideas, and investigates the harmony of proportions; the measures themselves are sensibly corrected and informed; the affections composed and rectified, the fancy calmed and settled, and the understanding raised and excited to more divine contemplations."

If the design of the pupil is at all to gratify his desire to look into the regions of science, one of his first endeavours ought to be to "prepare his mind" as Sir John Herschel observes, "for the reception of truth, by dismissing or at least loosening his hold on, all such crude and hastily formed notions respecting the objects and relations he is about to examine as may tend to bias or mislead him; and to strengthen himself by something of an effort and a resolve, for the unprejudiced admission of any conclusion which shall appear to be supported by careful observation and logical argument, even should it prove of a nature adverse to notions he may have previously formed for himself or taken up without examination on the credit of others." The only means by which such a preparation can be effected, is by "a sound and sufficient knowledge of Mathematics, the great instrument of all exact inquiry; without which no man can ever make such advances in any of the higher departments of science as can entitle him to form an independent opinion on any subject of discussion within his command."

IV. These reflections bring us down lastly to the most delightful study of natural and experimental philosophy. The study of natural philosophy not only improves and elevates the mind but also "by unfolding the magnificence, the order, and the beauty manifested in the construction of the material world, offers the most striking proofs of the beneficence, the wisdom, and the power of the Creator. "The study of nature and habits of reflection are the best means to improve the heart and to impress it with a sense of the profound wisdom of the "Great Author of the universe." If we do but reflect a moment on these things we shall be struck with awe and exclaim with the poet—"These are but the varied God." And we can never think of his works, the elements for instance, as Dr. Paly remarks, without reflecting upon the number of distinct uses which are consolidated in the same substances;—"the air supplies the lungs, supports fire, conveys sound, reflects light, diffuses smells, gives rain, wafts ships and bears up birds—the water, besides maintaining its own inhabitants, is the universal nourisher of plants and through them, of terrestrial animals; is the basis of their juices and fluids; dilutes their food, quenches their thirst and floats their burdens. Fire warms, dissolves, enlightens; is the great promoter of vegetation and life, if not necessary for the support of both." The study of these laws and principles would be highly gratifying to every reflecting mind. But according to the description of Pope; "one science only one genius fits."

And hence, there may be some who contend that Philology is the most pleasing branch of knowledge; others the Mathematics, and a third class the study of Natural Philosophy. However, not to particularize any one all may be said to be equally important, equally necessary and equally delightful; still the study of nature possesses some eminence above the rest so as to entitle it to be styled the "most rational and entertaining of all studies." For, what can be more useful and indispensable than to be acquainted with "the wonderful laws of matter and motion"—with the most surprising and ingenious application of them to numerous purposes of "human industry, convenience and comfort?" What is more gratifying and pleasing than to be acquainted with the nature and properties of the element in which we live? What can be more delightful and entertaining than to accompany the rays of light in their rapid journey from the sun, and to examine the various effects produced by refraction and reflection; and lastly, what study is more calculated to extend our knowledge of the Divine Being and to teach us the power, wisdom, and the providential care of our Almighty Creator than the study of the things which he has made. If we do but reflect again on these vastly important subjects, we shall be filled with love and reverence of the "First Great Cause" and shall be ready to exclaim with the immortal Milton:

"These are thy glorious works, Parent of good,
Almighty, thine this universal frame
Thus wonderful fair! thyself how wonderful then!
Unspeakable, who sit'st above these heavens,
To us invisible, or dimly seen
In these thy lowest works: yet these declare
Thy goodness beyond thought and power divine."
(To be Continued.)

Missionary—Death of Rev. R. Wyma.—REV. R. WYMAN, of the American Ceylon Mission, who embarked at Madras on the 27th December for America on the *London*, with the hope of benefiting his health, died at sea on the 13th Jan. His health was apparently somewhat improved during the first two weeks of the voyage, when more unfavorable symptoms again appeared and in a few days his valuable life was terminated. In his last sickness he expressed himself as perfectly resigned to the will of God, but he had strong hope to the last that he should recover, and do more work for Christ on earth. The *London* arrived at St. Helena on the 4th March. Mrs. W. and Mr. Crane and family of the Am. Madura Mission, who also were passengers on the *London*, had engaged their passage for America on the *Brig Samos*, which was expected to leave St. Helena on the 13th March. The health of Mr. Crane appeared to have improved by the voyage.

Overland Mail.—The Overland packets via Bombay are advertised to close on the 3d and 6th proximo. Those for the steamer via Galle, on the 7th and 8th proximo.

Cholera in Jaffna.—We hear that new cases of cholera are constantly occurring in the vicinity of Jaffna town, and that they are marked with an unusual degree of fatality.

COLOMBO.

Moodlar of the Governor's Gate.—GREGORY DE ZOYSA has been appointed a Moodlar of the Governor's gate, being the first instance in which one of the Chalia (cinnamon) caste has aspired to the honor, and it is accordingly another step towards the abolition of caste.—*Col. Obs. June 19.*

Death of Major Rogers.—An express arrived in Colombo on Monday evening with intelligence to the Governor of the death of Major Rogers C. R. R. on the day previous, under very awful circumstances. It appears that Major Rogers, in company with Mr. and Mrs. Buller of Kandy, had taken shelter from a shower in a house not far from his Estate near Badulla; and as he went out to see if the weather was clearing a vivid flash of lightning struck him dead, lightly stunning at the same time Mr. and Mrs. Buller, within the house and a house-keeper in the stable. Mr. Buller seeing Major Rogers

lying on the ground went to raise him, but found him quite dead; and the horse-keeper who saw him fall declared that his master never stirred after he dropt. On examining the body there was found only a slight mark on one foot.

Thus terminated in a moment and in a manner the least expected, the life of an individual who has had more hair-breadth escapes than any other man of his day in encounters with elephants, about 1200 of which he shot in Ceylon.—Col. Obs.

Our tight little Steamer *Seaforth* after a long absence made her welcome appearance this morning, having left Bombay at 2.30 P. M. on the 11th.

The Overland Mail arrived at Bombay on the 10th instant and was sent on board the Ship *Brahmin* bound for Colombo and Tutcoren, and which left Bombay on the 11th in the morning.—The Post Master General declined sending the Mails by the *Seaforth* as the weather was threatening and it was probable she would have to put back to Bombay and remain till the monsoon was over.—Col. Obs. June 17.

CALCUTTA.

Anti-Missionary College.—At a late meeting of the native gentry at Calcutta to take into further consideration the establishment of the Anti-Missionary College, the Chairman, Raja Radhakantu Deb, stated that the Hindu Charitable Institution which they had determined to erect could not be opened until a large subscription had been secured, and he justly remarked, that it would take some time before that object was gained.

The *Harkuru* states that the Movement in the Hindu community, against the Missionary schools has scarcely been felt in the Institution conducted by Dr. Duff and his colleagues, whose numbers are not perceptibly diminished. We rejoice to find that this is the case, as the new College for the gratuitous tuition of a thousand children will thus be a real addition to the means of instruction in the metropolis. The education given in the Free Church Institution is, indeed, of no superior order, that we question whether the power of the whole Hindu aristocracy, even with the aid of a dozen more conversions, can shake its popularity.—*Friend of India.*

Cholera in the Punjab.—The cholera, which appears almost to have disappeared from Bengal, is described as raging with peculiar fury in the Punjab. Five hundred men of General Court's Brigade are said to have fallen victims to it on the route to Lahore.—ib.

(From the London Mail May 7.)

OVERLAND INTELLIGENCE.

The Maynooth Bill, so long threatened by a combination of parties, was at length carried successfully through the Committee of the House of Commons, and may now be deemed safe in all its essential provisions, as, from indications in the upper House by peers on presentation of petitions, no serious obstacle is to be anticipated in that quarter.

The Premier has passed on to the measures contemplated by Government in respect of Irish and Scottish banking. Much apprehension on the part of these great interests has been removed by the Premier's exposition.

Mr. Rutherford, the Lord Advocate of the late Government, has moved for leave to bring in a Bill for abolishing the test declarations of lay professors in the Universities of Scotland.

Lord Lincoln has brought in "a Bill to facilitate the Enclosure of Commons and Waste Lands." It appears that there are fully eight millions of acres of waste and common land in England and Wales—more than one fifth of the whole country, of which a great portion is cultivable.

The Bill of Lord Powis for continuing the Bishoprics of St. Asaph and Bangor, and for creating a see of Manchester, was thrown out, though strongly supported.

In France, much anxiety is expressed at the forced retirement, for a few weeks, of M. Guizot, whose health has given way. M. Duchatel is charged, *ad interim*, with the *portefeuille* of foreign minister. As might be expected, now that he is no longer at the head of affairs, people of all parties unite in regrets and acknowledgement of his high talents, great firmness, and constant patriotism.

In Switzerland, the late excitement is subsiding, although, it is to be feared, only for a while. A large sum has been voted to Lucerne, by way of indemnity, and an amnesty granted to political offenders. The extraordinary diet is dissolved and the Supreme Council charged with the maintenance of public order.

The religious movement in Germany extends throughout all the Catholic states. The Cabinet of Vienna is actively engaged in searching out the causes of this great schism, and meanwhile forbids the acknowledgment of the seceding body as "the German Catholic Church," whilst at Wirtemberg a community has been established without opposition.

In Saxony the movement is looked on favourably, and the same tendency to religious reform has been long evinced by the Roman Catholic clergy of Baden. An association has been formed in Berlin to aid and encourage the movement of the German Catholics.

The accounts from the United States present little of interest. We are, however, daily looking for the return of the Great Western, which conveyed our Government's declaration as to the disputed Oregon territory; meanwhile, the arrivals from Mexico and Texas bring accounts so contradictory, that it is impossible to foresee whether Mexico will resist America, and whether the Texans will confirm or repudiate the Tyler annexation.

It is rumoured in Court circles that her Majesty and Prince Albert will, after their visit to Ireland, proceed to Lisbon, there to visit the Queen of Portugal, whose royal consort is a cousin of Prince Albert.

TO CORRESPONDENTS.

We have to acknowledge the Receipt of the following communications, "Dialogue between a Sivan and an Inquirer," by a student; "An Enquiry" by a Subscriber; "Christian Songs" by Wadanayagam pillay; "Question" by a Protestant; "Why call Romanists Idolaters?" by a Catholic Student; "Queries" by C. S.; "Does the New Testament authorize the marriage of Priests?" by A Querist; "Mathematical Queries" by D. H. Clark; "On statements made in the Touch Stone" by an Observer; "Complaint of the proceedings of a Proctor" by Truth teller; "Interpretation of verses" by Ramasamy, which shall receive attention and publication in our future Numbers as time and space permit.

Mr. Covillpillay, of Combaconum is informed that the book he inquires for, is not to be had in Jaffna.

உதயதாகையின் கடிதக்கிரகநுது. எங்களிடம் இப்பொழுதுவந்திருக்கும் கடிதங்களாவன. இராமநாதபுரம்— இராமசாமி; மாதோட்டம்— நீசுவசனன்; கண்டி—பார்ப்பான்; கண்டிக்குழி—கத்தோலக்கப் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் படிக்கும் ஓர் மாணுக்கன்; புதுக்கோட்டை தமிழவாத்தியார்—அ. வேதநாயகம்பிள்ளை; சமாதானம் வரும்படியுள் ஓர் சொப்பஸ்துறைபன்; சைவ சமயத்தை விட்டுக் கீழினது மார்க்கத்திற்குப் போகப் பிரியப்பட்டவோர் வாஸியனுக்குள் சைவசமயத்தவரையும் அவன் சீனேக்தனுக்குள் நடந்துகொண்ட சம்பாஷணை; இக்கடிதங்களைப் பார்வையிட்டபின் பின்வரும் பத்திரிகைகள் பிசாளுசெய்வோம்.

யாணசங்குதி—யாழ்ப்பாணத்து அமேரீக்கன் மீசியோனுடன் சேர்ந்திருந்து தேகசேனக்கியவினத்தின்பொருட்டு இவ்விடம்விட்டுத் தனது சேனனதே சமகிய அமேரீக்கத்தேசத்திற்கு இங்கிலாந்துவழியாகப் பிறகிட்ட, தூசாசசம் ஆண்டு மார்கழிமாதம் உள்தேதி சென்னைபட்டினத்திலிருந்து கப்பலேறிப்போன உணைமன் பாதிரியார் பிறகிட்ட தை மாதம், யாந் தேதி மானமடைந்துவிட்டார். கோதாபி—கொடியமோகிய உவாந்திப்பிராந்தியானது யாழ்ப்பாணத்திற்கு சிலவிடங்களில் மெத்த மும் முாமாய் உலாவியிருந்தது. ஆகையார் சகலரும் மாணத்துக்கு ஆயத்தமுள்ளவர்களாக இருக்கவேண்டுமென்று எச்சரிக்கப்படுகிறது.

[Communicated for the Star.] A BAD OMEN.

The Mortar, the Pestle, and the Crow. The native inhabitants of Jaffna, in pounding paddy or any other corn, take particular care always not to leave the pestle in the mortar to stand upright when it is not working. If any should negligently or inadvertently do so, and if a crow should perch upon it (the pestle) it is universally regarded as a bad omen, portending sure and certain death to one of the members of the family which should unavoidably happen within six months. In order to avert the evil thus presaged, all the members of the family assemble together around the mortar and the pestle, and mourning over them as in a funeral, bury them in the compound where they remain for a period of six months. This ceremony is practised by the native inhabitants of Jaffna, Roman Catholics, and Protestants not being excepted, as may be observed daily.

மனுநீதி மாவேல.

(இசுவாதமில்லையெனல்.) அண்டமத்தலாவின் மென்றும்வல யத்தீமலாவலியிற் பூத்ததில்லையவகடலின் மலம்தந்திட்டதில்லையெவ்வகையாமெக்கு மயிரும்வல, மண்டலந்தன்னிலே கோழிக்கு மலயில்லைய மலடிக்கு மக்களில்லையமடமாநகையிற் கொண்டையிலையாம் பிற்குமன்னுகைக்கண்டதில்லைய, தீண்டிற்ற குத்தாயின் சாமத்திற் கோம்பில்லைய சேர்நிக் கோக்தமில்லைய—செப்பு மீன்காலில்லைய முயற்கோழும்வல வேண்டி சேர்ந்து தீர் காக்கையிலவைய, எண்ணெய்சாயி வாதமுமில்வாறு கண்டதெயிலவைய நம்புவோர் கேடுவளோ—யேங்குநிறை நாகனே துங்கியு தேகனே யேகனே நிருவாகனே. ஈ.

(பேரியோர்மனதைப் பேதிக்கவாகாது.) தேனெடுவாகக் கடலைக் கலக்கினுமாவியைத் திசைமாறவே செய்யுஞ்சீகா வலாயையத் தூளதாக்கினுமதியினசச் செங்கையிற் பந்தாக்கினும், விண்டலத்தேடுவேலாம் விழ்ந்திடச் செய்யினும் மேகத்தை வசமாக்கினும் - விண்ணெற்றினசச் சண்டவோலாவிலக்கினும் வேந்தனைவல ரீகாக்கினும், சண்டமாறதமதை மீறதக்கினுத் சமவனையேவற் கொள்ளினுஞ்சகத்திணப் பம்பா தாட்டினும் பல்லுலகு தத்தளித்திடச் செய்யினும், அண்டர் புகழ்பேரியோர்கண் மனதை யேவ்வேவாலு மசைத்திடக் கூடாதுகாண்—அத்தனை நத்தனை கத்தனை சுத்தனையமவனே நிறை விமவனே. ச.

(முடர் செவிக்கு ஞானமேறதென்றது.) பாசிதானீருட் கீடப்பினும் வோதீற் பற்றுமோவல்லாக்குப்பரிதி கண்டுருதமோ பருத்தமாயப்பது பாவத்தின்னேறுமோ, தேசிலகு ரீகாது செம்பினுள்ளிருப்பினுஞ்செப்பிதமகத்தேறுமோ—செப்பரிய முட்டையுள் விசு காற்றேறுமோ தேள் விடந் தேட்கேறுமோ, ஊசியின் காதிவே ஓட்டகருவாயுமோ வோடைநீர் மேட்டேறுமோ—வழவு போழ வன்னிலத் தேறுமோ கழதைக்கோது மொழி செவிக்கேறுமோ, மாசீலாமெய்ஞ்ஞான முடருக்கோதீனும் வன்செவிக்கேறுது காண்—மன்னு சம்பன்னனே பன்னுமெழிற் கன்னனே மன்னனே மீது தென்னனே. ரு. (கோட்டுசோலின் துணம்.) உள் சீறியதாயினு மலகவளைத் தூள் செயுமோங்கு தீச் சீறியதாயினு மலகவளைத் செயும் விடஞ்சீறியதாயினு முயிச்சேது மாகச்செயும், அளி சீறியதாயினு

மாங்கவளைத் துணசெயு மந்து சீறியதாயினுமெல்-லதணையும்செய்யு முள்ளது சீறியதாயினு மடிப்படில் வருத்தஞ்செயும், வளம்லகோபஞ் சீறியதாயினும் பகைசெயும் வண்தள வாய்புடைப்பு-வழி சீறியதாயினு நீர்வாழ்செயும் வல்லகோள் சீறியதாயினும், அளவின் மோசஞ்செயு மையனே செய்யனே யாவின்நந் கர்வையனே—யவனையுபுகழ் செய்யனே தவமிதற்குய்யனே யங்கனே பிசாங்கனே. கூ. இப்படிக்கு, தமழ்ப்புலவர் வேதகீழ்தலையார்.

நீகண்டு வினாவிந்து விடை.

உதயதாகையின் முகாமைத்துவாபே, உதயதாகை, ரு. ம. புத்தகம், அளம், புறத்தீர் "சாமனேகாமன்றம்பி சேனமியனீருபேர் சாற்றும்" என்பதற்கு காமனுக்குத் தம்பியாகிய சாமன் யாவனேன்" விடகவியென்பவர் அறிய விரும்புற்றமையால் அந்தச்சாமன் யாவனேனில், விட்டுணுமுற்றத்தி கண்ணவதாம்பண்ணியிருந்த காலத்திற் சாம்பவந்தன் புத்திரியான சாம்பவதியென்பவள விவாகஞ்செய்து புத்திரபாக்கியம் வேண்டிப்பாமேசாண நோக்கித் தவமியற்றி அவானுக்கீகரித்ததால் அழகிலே மீதுந்த ஒரு புத்திரவணப் பெற்றார். அவன் சாம்பவதி வயிற்றினுற்பலித்ததால் சாம்பனென்றும் பச்சை நிறமுடையதைவற் சாமனென்றும் பெயர்ப்படைத்தவன். சாமனுங் காமனைப்போலமகிலே மீதுந்தவதைவின் முதடையோரைச் சாமனுக்குமவமையாகக் கூறப்படுகின்றது. உ. ம. முன்னுருவந்தவன் மாற்றி மகில் வாகன்றிருமதவமோகியாகித் தன்னுருவந்தவன்க்கொண்டு சாமனிலங்காமனீதுந் தயங்குமெய்யேன்—எம், பச்சைச் சாம்பனும—எம் பிறவாறும்வருவன், பாரதம் அரிச்சனைன்றித்தயாத்திரைச் சருக்கத்தினுள்ளும், மாறன்பவனியுள்ளும் பிறநூல்களுள்ளுங்காண்க. "சாமன்காமன்றம்பி" எனச்சதுகாதிமுதலிய அகாதிசுள்ளுள்ளுக் காணலாம். இவன் சரித்திரம் லிரிவாய் அறியவேண்டிற் கூறப்பாணாம், பாகவதம், காசீகண்டம் முதலிய நூல்களுட் காண்க. ஓர் சீறியன்.

மகா கணம்பொருந்திய உதயதாகையின் முகாமைத்துவாயவர்களுக்கு வந்தனம்.

நான்றிக் காக்கத்தீர் சோல்லையவைகளைத் தங்கள் பத்திரிகையிற் பிசாளுசெய்யும்படி மிததியுங் துத்தியம் பண்ணிக்கொள்ளுகிறேன். எங்கள் உண்மையான கிரீஸ்துமார்க்கத்திலு முன் சைவசமயமாயிருந்தவர்களிற் சிலர் தாங்கள் துணப்பட்டுந் தங்கள் பேண்சாதி பின்வளசை அப்படியே துணப்படுதாமலும் வெள்ளிக்கிழமை செவ்வாய்க்கிழமை முதலிய விதங்களை அனுட்டிக்கப் பண்ணியும் சைவசமயத்தவர்களுக்கு உரித்தாகிய பின்வளயார் விக்கிரகம் வயிவார் சூலங்கவளயும்பொன்னிலை தால்களாகச் செய்தும் நாள்முக்கிர்த்தம் பார்த்தும் மாட்டுப்பீய்களைப் பின்வளயாரென்று பிடித்துவைத்தும் அத்திற ஆறாதவன் பண்ணியும் தங்கள் பேண்களுடைய கழுத்திலே தால்கட்டி இருக்கிறார்கள். இப்போது தீர்ஸ்து மார்க்கத்திலுள்ள ஒருவர் ஒரு பேண்ணை விவாக சம்பந்தம் பண்ணிக்கொள்ளுகிறதற்காகச் சந்தனப் போட்டுகவாப் போட்டும் அக்கியான்கள் விக்கிரக ஆறாதவன் பண்ணுகின்ற இடங்களுக்குப் போயும் அந்த ஆறாதவன்களுக்குச் செலவு கொடுத்தும் வருகிறார். இதற் சோல்லப்பட்டவர்களுடைய நடக்கையெப்படியெனில், தண்ணீரில் இருக்கப்பட்ட இலாங்குமீனையே செய்கைகளைப் போலவே இருக்கின்றது. அதை ஏனென்று கவன்க்கும்போது தாங்கள் கிரீஸ்தவர்கள் நேருள்ளவர்களென்று தங்களுக்குமேன்மக கிடைக்கும்பொருட்டு மென்மைதங்கிய துணைமகவைய இணுப்பதில் செய்கிறீர்களென்றும் நீணைக்கிறேன். இப்படிக்கு,

தூசாசரு ஹு. வைகாசிமீ. உ. தேதி. திருக்கோணாமலவ ஆ. பவுலின்.

இசாதானியை நடாத்துபவர்களுக்குத் தண்டம். சீனேக்தர்களே, நாங்கள் பாதிரிமாணப்பற்றியாதல் அவர்களுடைய மார்க்கத்தைப்பற்றியாதல் யாதோன்றும் பேசாமலிருக்கப் பலவித அறியாமைகளுக்கும் நிர்ப்பந்தங்களுக்கு துவாயிருந்த எங்களுக்குவிட்டும பொருட்டுத்தங்கள் சேன்மதேசத்தையும் விடுவாசல்கவளயும் பேந்துசனங்கவளயுஞ் சீனேக்தர்களையும் விட்டுப் படிக்க மயில் தூரத்திலிருந்து வெகு பணத்தையுக் கொண்டுவிட்டு எங்களுக்குத்தபுத்து வெகு பள்ளிக்கூடங்கவளயும் இலுதாப்பித்துத் தங்கள்மார்க்கத்தை யே போதித்து எங்கள் பின்வளகவளயும் மற்றும் எங்கள் மார்க்கத்தவர்கவளயும் தங்கள் மார்க்கத்தை யேபற்றிக்கொள்ளச்செய்வதை நாங்கள் பலமுறையுக் கண்டு பேசாதிருந்தால் "இடங்கண்டால் விடுவாணு யாழ்ப்பாணத்தான்" என்ற பழமொழியை

இன் நாங்கள் இடங்கண்டால் விடுவானே இங்கிலீஸ் காணென்று சொல்லத்தக்கதாய் நற்புதுவருட்க்காலத்துக்குள்ளே ஏழிலட்சுச் சனங்கவையும் குணப்படுத்தி எங்கள் மார்க்கத்தையும் மிகவுந் தோர்ந்தாசெய்துநாக்கேள்.

நாங்களும் ஆமைமக்கிப் பெரியமுட்டையிட்டதென்று முயல் முக்கினதுபோலப் பள்ளிக்கூடங்கவளலதாபிக்கவாததல் எங்கள்மதத்தைப் பிரபலிப்படுத்தவாததல்தனமிருக்குதா? அல்லது ஒன்றித்த நன்மனமிருக்குதா? இல்லையே, ஆரம்பிப்படிச்செய்யத்துணர்ந்தாலும் கூறக்கு வைத்தமாவையுந் தட்டிக் கோட்டிப்போட்டுக்கூடதென்ன கூடதென்றுபோலப்பரிசாசம் பண்ணி அவனுடைய முயற்சியைக் கேடுக்கீற்றர்கள். இப்படியிருக்க நீங்கள் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தையும் ஸ்தாபித்து உமா பிள்ளைகளுக்கு காந்தம், இராமாயனம், பாடம், இலக்கணம், முதலியவற்றைப் படிப்பித்துக்கொண்டு நாமத்தைக் கேட்டாததல் கீழ்ஸ்தவர்கள் பயப்பட்டுண்டுசுதூர்வேதசீத்தாந்த சங்கமென்று பட்டங்கட்டினீர்கள். இதைக் கேட்ட கீழ்ஸ்தவர்கள் எல்லாம் தலைமுறைதலைமுறையெல்லாம் தங்கச்சீமோட்டைச்சீதங்கச்சீமோடுகூடவேலமுடிவென்றுபோல உங்கப்பள்ளிக்கூடத்துக்குச்சுதூர்வேதசீத்தாந்தசங்கமென்றுபேரிட்டீர்களென்றுசீர்த்தார்கள். இதைக்கண்டு எம்முற்பிப்புகளின் சிலரும் புலவர்களுடைய கீழ்ஸ்தவர்களுக்குக் கீழ்ஸ்தமார்புகத்திலே இருக்கிற தப்பித்தங்களை எடுத்துக்காட்டவேண்டுமென்று நினைத்து வேறு பிராயசத்துடனே சமவாதகண்டனமென்றொருவலை உண்டுபண்ணி அதைத் தாங்கள் உண்டுபண்ணினதாய்ப் பிரசித்தப்படுத்தினால் கீழ்ஸ்தவர்கள் பகிடிபண்ணுவார்களென்பாய்ந்து கழிவுக்கேற்ற கோமட்டி கனகசபைத்தம்பிரானென நினைத்து அவருண்டுபண்ணினதாய் உங்கள் வசமனுப்பினீர்கள். நீங்களும் அத்துடனே இராசதானியென்னுமெரு பத்திரிகையை உண்டுபண்ணி அதில் கீழ்ஸ்தவர்களுக்கு சமவாதகண்டனத்தோடு வேறுங் கண்டனத்தையுஞ் செய்தீர்கள். இப்படியே எங்கள் பக்கச் சாரே நாயர்க்குப்போது சீவ பூசையைக் கட்டி குழப்பினது போலச் சதுமலையிற் பிள்ளையார் அம்மனுடன் கோபித்துக்கொண்டு கீழ்ஸ்தவர்களிடத்தில் ஓர் பிராதுபண்ணியிருக்கீர். நாங்கள் பிள்ளையார் பிடிக்கப்படுங்கூடாங்காவிட்டது. ஊயோ! சுதூர்வேத சீத்தாந்தசபையோடு, எங்கள் தம்பிரானுக்குள்ளே இப்படி ஒன்றிப்பில்லாதிருந்தால் நாங்களென்னசெய்யலாம் இனிமேற் பாதிரிமார்கள் பிள்ளையாராயுங் குணப்படுத்திக்கொண்டு எங்கள் மார்க்கத்தையும் மிகவும் அவதூறுபண்ணப்போகிறார்களே. நாங்கள் கீழ்ஸ்து மார்க்கமும் மெய்யென்று அறிந்தாலும் எங்கவள நம்பியிருந்த எங்கள் தேய்வங்கவள விட்டுவிடப்படாதென்றல்லோ இவ்வளவு பிராயசப்பட்டோம். இப்போ பிள்ளையாரைக் கேட்டோம், நாங்களேன் விண்ணே பணத்தையுஞ் செலவழித்து இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் பலன்வல்லாம் இன்றுஞ்சைவ சமயத்திலிருக்கவேணும்! சைவ சமயத்தைக் கேடுத்தான் கேடுத்தான். ஆர்கேடுத்தான்? பிள்ளையாரை கேடுத்தானென்று எங்கள் தேய்வங்கள் சொல்லிக்கொண்டு தீரியட்டும். எதுகாரியங்களுந் தோடங்கிறபோது பிள்ளையாரை நினைத்துத் தட்டுவதுபோல இனிமேற் பிள்ளையார் கேடுத்தானென்று தட்டிக்கொள்ளட்டும். நாங்கள் இனிக் கீழ்ஸ்தமார்க்கத்துக்குப் போவோம். இன் நீங்களும் உங்களின் பத்திரிகைக்கு ஞானஸநானங்கொடுத்த அதையும் இனிக் கீழ்ஸ்தமார்க்கப் பத்திரிகையாக்குங்கள், உங்கள் சங்கத்தையும் நிறுத்திக் கீழ்ஸ்தமார்க்கச்சங்கமாக்குங்கள். இப்படிக்கு, யாழ்ப்பாணம், நல்லல } சைவசமய அநுசாரிதமநகர், சூனாசரும். ஹா } ன் கீழ்ஸ்தமார்க்கத்தை அவைகாச்சீ உந.திக. } னுசரிக்கவிரும்பி.

உதயதாரகைப்பத்திரிகையினது முகாமைத்துவார்களுக்கு வந்தனம்

யாவருடையவும் லட்சியத்தைக் குறித்து வேகோபகாமமாகப் படிப்பதாயினிற் யுத்தாயுத்தங்கவளக்கண்டித்தாசெய்யுமுதயதாரகையென்னுமங்கள் பத்திரிகையாலில்லிவங்கைத்தீயினுள்ள மைந்நுக்கடத்தும் சகல நிர்ப்பந்தங்களும் இவ்வழிப்பென்போற் பயந்தோர்க்குச் செய்கின்றமையால் இதனடியிலேமுதுஞ்சங்கதியைத் தங்கள் கனம்பொருந்திய பத்திரிகையின்கண் பிரசாஞ்செய்யும்பொருட்டு மனுவு செய்கின்றேன்.

தங்கள் பத்திரிகையின்கையிடையிலே இங்கிலீசுச் சமூகாழிங் கலந்திருக்கின்றமையால் இவங்கைத்தீயினின் நியாயவொசுவனச் சங்கத்துகளைகளுக்கு முங்கன் பத்திரிகை பங்கட்டப்படுகின்றென்கொண்டுகொள்வதற்கெவ்வளவேன்கூடுஞ் சமுசியமில்லை. இவையால் அந்தச் சங்கத்துகளைகின்ற சிலர் தயிம்புபுடையுமிருந்திருக்கலாமென்றெண்ணுகிறேன். அவ

ர்களில் ஒருவாவதெனது கோர்க்கையைக் கவனித்து இக்கடிதத்தை இங்கிலீசுப் பாவையிலே மொழிபெயர்த்தவர்கள் சங்கமேறச்செய்வார்களென்று முயற்சிமுயற்சிப்பாய் முடியுமென்றுபாத்திருக்கலாம். கோழம்புப் பட்டணத்தில் ஒருவந்தான் பண்ணின பித்தாத்தனாயினித்தம் பத்து இவ்வாருக்கன்னதானம் பண்ணுவிக் கத்தக்கதாகச் சமையல் பண்ணின தின்பின் ஓர் பிச்சைக்கானிடத்திலுன்னுடனே துவர்களாகப் பத்துப்போலா அழைத்துவாவென்றான். அதற்கு அத்தரித்தான் சென்று பத்துப்போலுக்கு மாத்திரமிருந்தான் அவர்கள் பித்தாத்தனக்கானிடத்துக்கு வரும்போதையில் அதைக் கண்டிருந்த மற்றுமிவலருங் கூடக்கொண்டுவந்ததினாலாக ஒருமணித்தியாலத்துக்குள் உமா. பெருக்கத்தகமாய்ச்சீர்தார்கள். இவர்களைவென்றுஞ் செய்ததன்றாத உணமை, செவிடு, கண், குருடு செய்யாமாயிருந்தமன்றிச் சிலவதவைகளும் பிள்ளைகளுக்குச் சோம்பன்களும் அத்தகமாயிருந்ததைக்கண்டு ஓர்தினத்திற் சோஞ்சுநோரத்துக்குள்ளிவ்வளவு தரித்தார்தேருவீர் கூடக்கூடியதானால் அப்பட்டணமுழுவதும் எவ்வளவுருக்கலாமோவென்று அச்சியப்பட்டுள்ளேன்.

ஆனால் அசாட்சியாராவென்ற தரித்தாருக்கோளாமனபணங்களைத் தருமமாய்க்கொடுக்கிறார்களென்றேவேன். அப்படியிருந்தும் இப்படிக்கேட்கேட்டவலந்துதிர்வோனெமாயிருப்பதைப்பற்றிச் சில விசாரணைச்செய்தேன். இங்கக் கூட்டத்திலொருவனுக்கென்கிலும் தன் சொந்தத்தில் விவோசலில்லாததுந் தவிர் இவர்களைல்லோருங் கோயில்முக்கப்புகளிலுந் தோட்டங்களிலுந் சந்தையிடங்களிலும் பாய் விட்டு முக்கப்புகளிலும் இக்கமளம் மன்தீர் விட்டுப் புறக்கண்டுகளிலும் இன்னும் பலவிடங்களிலுந் தங்கியிருப்பவர்களாகக் கேள்வியானதும் லலாமல் இவர்களங்கங்கே தேவோற்றிபணமாகவுஞ் செற்றுக்கிடத்தமபோது ஊடாவர்களாவது போலினி அத்தகாராவது சொற்பு செலவெய்து தாழ்த்துப்போடுவதெழமை என்று கேள்வியாயினேன்.

இந்தக் கூட்டத்தார் பட்டணவாசங்களில் அத்தகமாய் அலைவதிலும் சீவனத்துக்கேதுஞ் சரிப்படுவதாயிருந்தாலும் பிராத்தனக்காரன் பத்துப்பெயரிருக்க மற்றவர்களைப் போகப்பண்ணிக்கொள்ளக் கூடாமல் அத்தக தோர்ந்தமையாய் கீலேசத்தையுமடைந்தெல்லோருக்குமொருவிதமாய் சரிப்படுத்தியுப்புவித்தான். இன்னுமொருமுறை இந்தப் பிராத்தனக்காரனுக்கு இப்படி நேரிடுமெயாகில் இந்தத் தளத்தோடிவனுஞ் சேர்ந்துகொள்ளத்தான் வேண்டியதாய்முடியும். இந்தக் காரிய மிப்படியிருக்க, நோடுபெற்றிலே நேடியுமென்று பெயரிப்படுகிற மன்தீர்களும் அத்தகமாயிருக்கிறார்கள் இவர்களுக்கு யாதோரு தோழியில்லை. குடியிருக்க நியமமான இடமில்லை. அங்கங்கே பிச்சைவாங்கிக் காலாட்சவண்பண்ணிக்கொள்ளுகிறார்களென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இவர்கள் அத்தகமக்கக் காட்டிலே தங்கியிருந்து வழிப்போக்களைத் தட்டிப் பறிக்கிறதும் நாடுகளிற் சென்று சள்வேடுக்கிறதும் கோஞ்சுக் காரியத்துக்காகக் கோலையாதகஞ் செய்வதும் ஊர்வாசங்களில் வாந்து பிந்திருந்து சீறாப்பித்துக் கொண்டேயாவதுமே இவர்கள் தொழிலென்று நல்ல அத்தாட்சியாகக் கண்டிருந்தும் அசாட்சியாரிதைப்பற்றி ஓர் முயற்சியுஞ் செய்யாதிருக்கிறார்களேபோலத் தோற்றுகுது. பொதுவாக விண்ணுக்கும நாடோடிகளுக்கும் பண்ணப்பட்டிருக்க தங்கிட்டவாச்சட்டம் நிறைவேறுகிறதெயாகில் இப்படித்தரிந்தவகைகளற்குக்கு மாத்திரம் இன்னமும் தீமமான மறியல்விடுகளிருந்தாலும் போதுமென்றேண்ணைக்கூடியதல்ல. இந்தக் கூட்டுச்சனங்கள் பண்ணுகிற கேட்டிடினல் நாட்டவர்களுக்கென்கமறறைகளிற் பற்பலசெய்தங்கள் அங்கங்கே நடந்துவருகிறது. இந்தச் சாதிப்பாரை மறுகீழ்த்தாவழியான மன்தீரும் மிருகத்துக்குமத்தகமாய்ச்சியாக எண்ணியிருப்பதனால் இவர்களிற் சிலர் மிருகத்துக்குக் கோடாகப்பிராணவையுமவமானாயிருந்துபோகிறார்களாம்.

இந்த இருதாவழியான சனங்களுக்காசாட்சியாரோதுசெய்தவர்களாயும் மற்றுமன்தீருக்கொத்த சீரில் நடத்தும்படி முயல்வேண்டுமென்றலோசனைச் சங்கத்த தூர்ந்தார்பொருவால்லது சீலாவதறிவித்தாலதை விடப் பெரிய தருமச்செயல் அகப்படுவது அபூருவமென்றெண்ணுகிறேன். அசாட்சியார் காட்டியக்கிடக்கிற தனாகவள விற்று இன்னும் பல விதமாகவும் பணங்களைத்தண்டி எளிய சனங்களுக்கோளாமாகச் செலவிட்டுங் காரியநிறைவேறாமலிருக்குது.

ஆனால் மேற்குறித்த இவ்வெதப்படிச்சனங்களில் யாதோரு பணவிலையுஞ் செய்யத்தள்ளாதவர்களப் பிணியாளியார் சாவல்கணுப்பி மற்றும் பெருக்கத்த தருந்தவிதமாய் நடத்தவேண்டியதேதெனில் விவரப்பாடமலிருக்கிற நல்ல காட்டுத்தகைகளில் இவர்களைக் தடியேற்புப்பண்ணி அதை வேட்டித் திருத்தி ஊடாக்கிப் பலந்தாதத்தக்ககாலத்தில் இந்தச் சனங்களு

கத்தானே பங்குவிதமாய்ப்பகிந்து கொடுத்துப்போட்டால் இப்போ கோவாணமேந்தார் செய்துவருகிற சீர்மத்திலும் இது முக்கியமாயிருக்கும். நானறிந்தவிதத்துக்குப் Poor's Fund என்று சொல்லப்படுகிற ஒரு போக்கிவியிருக்குது. அதைக்கொண்டுவந்ததல் அல்லது நடத்தவேண்டியபடி செய்யப் Poor's Estate என்ற பெயராய்கொண்டையத் தெரிந்தெடுத்த தற்குத் தகுந்த சுப்பிரீந்தேந்தென்ற ஒருவனை வைத்து அலெக்சுதிரிகிர்வாகவா அமைந்திருக்கப் பண்ணினாலாகாதா?

இப்படிச் செய்வதற்குத் தரித்தாருக்குக் கட்டாயமென்று சொல்லக்கூடியதல்ல. நன்மைசெய்யக் கட்டாயம்பண்ணுவது நியாயப்பிராமணத்துக்குமேற்றதுதானே. மேலுஞ் சருவேஸ்பான் மனுஷபாள் பல்விதமாய் வைத்திருக்க அதிலிருந்தகி சீராக்துவது அசாட்சியாராந் கூடியகாரியமல்லவென்பார்கள். அப்படியானால் தன்னைப்போற் பிறரை நேசிக்கச் சொல்லிச் சருவேஸ்பான் கற்பித்திருப்பதை நிறைவேற்றக்கூடியதேப்படி? இதைவிடக் கேட்டசீரிலிருந்தமன்தீர் நற் சீரிலானாகின்றே அனைசரித்தார்களின் சகலருங்கண்டிருக்கிறோம்.

கடைசியாகச் சோம்பன்களும் விதவைகளும் பிள்ளைகளும் என்ன பணவிலை செய்யப் போறீர்கள்? அத்தாற் கோவாணமேந்துவதுக்குத் தோர்ந்தமையும் விருதாச்செலவுமாய் முடியுமென்பார்கள். மேற்குறித்த Fund டிராந் கொடுப்பது விருதாச்செலவுதானே? அப்படியானால் கொடுப்பதேப்படி? இப்படிக்கொடுப்பதற் கொஞ்சமுபயோகமிருக்குதே. அதாவது தோட்டங்களிலே முளைக்கிற கொளிஞ்சி மற்றும் பூடுகளைத் துப்பாவுசெய்யவும் பரத்திச்செடிகளின் வித்திலிருக்கும் பஞ்சையெடுத்துக்கொடுக்கவும் தள்ளாதா? சாட்டையுந் தடிக்கம்பு மெடுத்துக்கொண்டு காலமே துவக்கமாகச் சாயங்காலமட்டாகத் தீழ்மலவலந்து தீரிவதிலும் இது சுகமென்றவர்களே சொல்லிக்கொள்வார்கள். சீவநாட்சென்றபின் இடங்கடையாமலவலந்துதீரிந்தவர்கள் நமது அசாட்சியாருடையகீறுபையினில் நல்ல வாசஸ்தலமும் தோட்டமும் கீடைத்துதென்று வாழ்த்துதற்கிடமாகும்.

அப்பாற் களவு மற்றுங் கோவாணபாதகஞ் செய்து அலைந்துதீர்க்கொடியுமாயும் பிடசையோடுங்கோவென்றகத்தித்தீர்கிற நேடியாயையும் காண்பதரிதாயிருக்கும். இங்ஙனம் தங்கள்

தாழ்மையான பணவிலைகாரன். மாம்புரி, சூனாசரும் சூ. பிறர்நலம்விரும்பி. ஆன் மாதம் அந் தேதி.

யாருவென்பாந்நிமைக்கும்படைவீழ்ப்பாவையேயாம—குறநமதீட்சககொன்று நாவையே—புல்லும்வல்லசொல்லின்னிய சொல்லுவாய்—கல்லும் வெல்லுங்காட்சியாய் கவலைக்கல்லு நல்லர்—தம்முள்ளிட்சியாய், யான் சொல்லல் சீர்தனறெனிலுன் புல்லுனர்கள் சருத்தை வருந்தியமை.

கல்விப்பிரியன் உனது நலமான்னடிசேலே தமது சந்தேகநிலிந்தி செய்யவேண்டுமென்றுசொல்லியசெய்யுள்—“கண்ணுமாய்க் கண்ணன்மெணியுமாய்” என்பதில் அவர் மொழிந்தபடியே முதன்முன்றடியுஞ் சீவசமயத்தையும் கடைபிடியதற்குமாரியக் கீழ்ஸ்துமதத்தையும் விளக்கி நிற்கவில்லையே. எவ்வாறெனில், முதன்முன்றடியின் கண்ணுந் தேவனுடைய போதுவிலக்கணத்தைக் காட்டியிருக்கின்றது. மற்றுமேகடைபிடியில்லவில்லாட்டிப்பணங்கையுடையவர்கீழ்ஸ்துவென்பதாவே நாட்டியிருக்கின்றது. முன்னடியிற் காணப்படுவன சீவனைக் குறிப்பனவேனவுனாவழிங்கற்கவை சீவனது சீர்ந்த யில்லக்கணங்களைகவாழ் காணோமே. இவ்வகையாயின தேவனுடைய போதுவிலக்கணங்களைப்பதுனது முன்றானையுன், உசஞ் சஞ்சிகையின்கண்ணெழுதிய மெய்க்கடவுளிலக்கணத்திற் காட்டியிருக்கிறேன்.

உதானாமாகவிலங்கனமொரு நீகண்டிப்பாடல் காட்டுவேன். “பிறப்பிலே தேவர்தேவன் பிறைகுடிப்பிராந்நத்தன்-கறறக்கண்டலென்றவானந்த கார்பூணன்கருத்தன்-சிறப்புடையமலன்கோமான்றிகம்பானகண்டனெண்ணன்-கறத்தாமுபதி புலித்தேலாடையானட்டமுர்த்தி” என இங்ஙனஞ் சீவனுக்குக் கூறியபெயர்களுந் சிலகீழ்ஸ்துவுக்குஞ் சொல்லுந்தகைமைபூண்டிருக்கின்றதே. எவ்வாறெனில்—பிறப்பில், தேவர்தேவன், பிரான், பெருமான், பூணன், கருத்தன் அமலன், கோமான், தீகம்பான், அகண்டன் முதலாயவைகள் ஈமதிட்டப்படி சீவனுக்குமாத்திரமன்று கீழ்ஸ்துவுக்குத் தள்ளத்தலாமே. ஆனால் பிறைகுடி கறைக்கண்டன் என்னும் பெயர்களைக் கீழ்ஸ்துவுக்குத் தாமாமனைக் கொள்ளித் துறாபுடக் கூறலாமே. அத்தன்மை அச்செய்யுளகத்தே தோன்றமையின் உலகமலயமையாய்த்தந்த ஒன்றுபடக் கூறலாமென்க. இங்ஙனம் வட்டுருகரி சாஸ்தாப்பள்ளிக்கூடம், கு, கத்தாவேற்பின்வா.

POET'S CORNER.

TO A CHILD.

NEVER, my child, forget to pray,
Whatever the business of the day;
If happy dreams have bless'd thy sleep,
If startling fears have made thee weep,
With holy thoughts begin the day,
And ne'er, my child, forget to pray.

Pray Him by whom the birds are fed,
To give to thee thy daily bread:
If wealth his bounty should bestow,
Praise Him from whom all blessings flow:
If He who gave should take away,
O ne'er, my child, forget to pray.

The time will come when thou wilt miss
A father's and a mother's kiss:
And then, my child, perchance you'll see
Some who in prayer ne'er bend the knee;
From such examples turn away,
And ne'er, my child, forget to pray.

FORCE OF IMAGINATION.

A Luchese peasant, shooting sparrows, saw his dog
attacked by a strange and very ferocious mastiff.
He tried to separate the animals, and received a bite
from his own dog, which instantly ran off through the
fields. The wound was healed in a few days, but the
dog was not to be found; and the peasant, after some
time began to feel symptoms of nervous agitation.
He conceived that the dog, from disappearing, was
mad, and within a day or two after this idea had
struck him, he began to feel symptoms of hydropho-
bia. They grew hourly more violent; he raved, and
had all the evidences of this violent distemper. As he
was lying, with the door open, to let in the last air
that he was to breathe, he heard his dog bark. The
animal ran up to the bed-side, licked his hand and fro-
licked about the room. It was clear that he at least
was in perfect health. The peasant's mind was reliev-
ed at the instant; he got up with renewed strength,
dressed himself, plunged his head into a basin of wa-
ter, and thus refreshed, walked into the room to his
astonished family. The statement is made in a mem-
oir, by Professor Barbatini; and it is not improbable
that many attacks of a disease so strongly dependent
on the imagination, might be cured by ascertaining
the state of the animal by which the bite was given.

GOOD COMPANIONS.

Do not say you cannot find companions, excepting
those who are idle and vicious. You can. There are
many of your age, acquaintance with whom would
do you honor. If you will associate with such, you
will derive much benefit from their society. But if you
turn from them, and listen to the voice of the profane
and wicked, unmindful alike of the exhortations of
friends and the warnings of heaven, you will hasten with
rapid steps, into the vortex of sin and misery, and be-
come miserable in life and more miserable in death.

NOTHING CAN BE FORGOTTEN.—It is a terrible
thought to remember that nothing can be forgotten.
Not an oath is uttered that does not continue to vibrate
through all time in the wide spreading currents of sound;
not a prayer whispered that is not also to be found stamp-
ed on the laws of nature by the indelible seal of the
Almighty's will.

Dean Swift says, a woman may knit her stocking,
but not her brow—she may darn her hose, but not her
eyes—curl her hair, but not her lips—and thread her
needle, but not the public streets.

SCRIPTURAL ILLUSTRATIONS.

The Return of the Spies.

(Numbers xiii. 17-33; xiv. 1-37.)

WHEN the people of Israel had arrived in their journeyings at the
wilderness of Paran,—which was on the borders of the land God had pro-
mised to give them,—Moses was commanded by God to send one man of
each tribe to visit the land, and to bring back a report of what they
should see. They went, and were occupied forty days in traversing the
land from one part to another. On their return they cut down a branch
with one cluster of grapes, and bare it between two upon a staff; and
they brought of the pomegranates and of the figs. They gave the most
favorable account of its fertility and abundance, representing it as flow-
ing with milk and honey; but the people were strong, and the cities were
walled and very great.

Two of the spies, Caleb and Joshua, were in favour of going up im-
mediately to take possession of the land; but the other ten discouraged
the people, saying we are not able to go up. The people, in conse-
quence, murmured against Moses and against God, and said one to an-
other, Let us make a captain and let us return unto Egypt. Because of
their unbelief and murmurings, God declared that not one, except Caleb
and Joshua, of those who were 20 years old and upward when they
came out of Egypt, should enter the land he had promised to give them,
but they should wander in the wilderness forty years and perish in the
wilderness; but their children should possess the land.

மொசே எழுதின, சம். ஆகமம், யஹம். அதி. யௌ—நஹ.—யரு. அதி.
க—நஹ வசனம் வரைக்கும்.

பாறனேனுமவனந்தனில்லறவேலர் பர்வுடனடைந்தபொழுதே
—பாபானுரைத்தபடி காணவேவுநீர் பார்த்துற்ற துரையுமேன
வே— பன்னிரு துலத்துளும் மாபினுக்கொருவாய்ப் பன்னாண்
டொற்றந்தம்மைப்— பண்தேகமொசேவேத்தலாவலர்களும்படர்
ந்தந்தநகரானுகூர்—வீறும்மன்னுட்டினந்தங்க்கானவே வே
ண்டுமெண்ணந்து தீனழம்—வீவாவுடன் கற்றியே தீரும்புபொழு
தத்தினேமிக்ககொடி முந்தீரிகையின்—மேன்பழக்குவையிருவர்தோ
ளீனோர் கவடியில்வேறுசிலர் மாதுளங்காய்—வியனத்தியின்கனி
யுமாதும்வைகைக்கொண்டு மீளவந்துற்ற காவை—ஆறக நல்ல
பாலின்மதுவுடன்பெருதமதிகவளநாடென்னவே—யறைந்தமங்கு
றுவேர்களள விவல்லியோடொன்றுமாணொடுவிசாலமிகவே—யான
நாடென்றுமேகாலேபுயோசவாவல்லாதவொற்றொவரும்—அவ்வை
ந்தமோதவையவாஞ்சி மோசேயோடமலவணப்பழுதுதாதே—
வேறுகிமனமோத்பணக்கொண்டுதாம் மீண்டெக்புதுறவுன்னு
ம்—மேனாளேகிபு நகர்நின்றவரு காவையயதீருபஃதின் மேலாயி
னோர்—மேதக்ககாலேபுயோசவாவல்லவர்கள் வேங்கானில்நாற்ப
தாண்டும்—விரவியழிய்புதல்வர்கானுளில் வாழவும் வித்தனன்
வெதண்டமலனே.

THE CHRISTIAN.

What an assemblage of motives to holiness does the
gospel present! I am a Christian—what then? Why,
I am a redeemed sinner—a pardoned rebel—all through
grace, and by the most wonderful means which infi-
nite wisdom could devise. I am a Christian—what then?
Why, I am a temple of God, and surely I ought to be
pure and holy. I am a Christian—what then? I am
a child of God, and ought to be filled with filial love,
reverence, joy, and gratitude. I am a Christian—what
then? Why, I am a disciple of Christ, and must imi-
tate him who was meek and lowly in heart, and pleas-
ed not himself. I am a Christian—what then? Why,
I am an heir of heaven, and hastening on to the
abodes of the blessed, to join the full choir of glorified
ones, in singing the song of Moses and the Lamb; and
surely I ought to learn that song on earth.

Dr. Payson.

THE LAST QUESTION.

A little boy on his death-bed was urging his father
to repentance, and fearing he had made no impression,
said, "Father, I am going to Heaven; what shall I tell
Jesus is the reason why you won't love him?" The
father burst into tears; but before he could give the an-
swer, his dear Sunday school boy had fallen asleep in
Jesus.—S. S. Magazine.

FORTY DOLLARS RE-
WARD.

Stolen from the Bungalow at "Masar"
Estate a single Barrell, Two Ounce,
Elephant Rifle—with Percussion Lock,
made by — of London.

Whoever will give information which
may lead to the discovery of the Rob-
bery and the restoration of the article
shall receive a reward of FORTY
RIX DOLLARS, on application to
the undersigned on the premises or in
Jaffna. THOMAS CLARK.

அறிவித்தல்.

இத்தாற் சகலருக்கும் அறிவிக்கிறதென்ன
வேன்றல், லொந்தோம் பட்டினத்திற் செய்
யப்பட்டதும் யானைகளைச் சுட்டுவிழ்த்தக் கூ
டியதுமான துவக்கோன்று கீழ்க்குநாட்டைச்
சார்ந்த மாசார் என்னுங் துற்ச்சியிலுள்ள
தோட்டத்து வங்களாவிவருந்து களவுபோன
படியால், எவாநுதல் கீந்தத் துவக்கைக்
களவேடுத்தவனையும் அல்லது எடுத்தவர்க
ளையும் களவுபோன துவக்கையுங் கண்டுபி
டித்துக்கொண்டுவந்து சீதாரியில் அல்லது மா
சாரில் இதன் கீழ்க் கையொப்பம் வைத்தவ
ரிடங் கொடுக்கச் சம்பவித்தால் அவர்கள் நா
ற்பது கிறைசாலுபசாரம் பெறுவார்களென்ற
த்தால் அறிவிக்கப்படுகுது.

தோமானி கிளாத்த.

1845. Meteorological Register, kept at the Am. Mission Seminary at Batticotta.

Table with columns for Barometer, Thermometer (1st and 3d columns), Depression of the wet-bulb Thermometer, Course of the wind, and REMARKS. Rows include dates from June 12 to 23, with numerical data for temperature and wind observations.

மிக அந்நாயம்.
அடக்கமுடைய மை—On self-control.

எல்லார்க்குநன்றும் பண்தவருள்ளுள்
செல்வர்க்கேசெல்வந்தகைத்து.
சருவியாமல் அடங்குகிறது எல்லார்க்கும் போதப்ப
ட நன்மையாம்; ஆயினும், அந்த எல்லாருள்ளும் சே
ல்வமுடையவர்க்கே அந்த அடக்கம் மேலுமொருசே
ல்வச்சிறப்பினையுடையதாம், எ று.
Humility is good in all; but especially in the rich it is
(the excellence of) a higher riches. Drew.

Though self-control be excellent in all,
It most befits the envied state of those
That fortune smiles upon Ellis.

CONTENTS.

Table listing contents of the publication, including 'History and Chronology—The Letter Writer', 'Child's Book on the Soul', 'Brief historical view of Ceylon', etc., with corresponding page numbers.